

M

MEVZU

aylık dergi

2.Yıl | 9. sayı | Aralık 2018

YOKSULLUK

ASIL MEVZU...

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi

Sahibi

Şaban Yavuz

Genel Yayın Yönetmeni

Musa Avcı

Yazı İşleri Sorumlusu

İsmail Demirbaş

Yayın Danışmanı

İbrahim Dinçer

Grafik Tasarım

Ali Kocabıyık

Editör

Betül İrem Yardımcı

Editör Yardımcısı

Zümra Ekim

Tashih

Ayşe Yılmaz

Beyza Arslan

Haber

Tuana Fatmanur Arıcan

Yayın Kurulu

Aybüke Sevinç

İsmail Ali Doğaner

Aşeka

Rabia Melike Arı

Ömer Faruk Bal

Emine Sıla Güzel

Yusuf Kemal Bayrak

Alperen Zorba

Emine Nur Çördükoğlu

İrem Gül

MEUZU

Yazılarınız ve iletişim için
onhal.dergi@gmail.com

İçindekiler

EDİTÖRDEN	5
FUŞYA, İNSTAGRAM, TIP VE AVMLER	6
ŞİMDİLİK BEN GİDİYORUM	7
YOKSULLUĞA FARKLI BİR BAKIŞ.....	8
HUZUR NİYETİYLE	9
MEVZU VE GAZETECİ-YAZAR MUSTAFA BALKAN.....	10
YOKSULLUK.....	13
BİR YAZ GECESİ RÜYASI.....	14
DEV VE CÜCE.....	15
OLMALIYIM	17
GÖLGELER.....	18
MODİGLİANİ.....	19
YÜREKLERE KAZINAN SÖYLEŞİ.....	20
GENÇ ADAM	22
TARİHİN KOKUSU BU KADAR GÜZEL MİYDİ? BURSA	23

4

SAYDIM BİR İNSAN.....	25
GRAFOLOJİ.....	26
SALI	28
(ACİL) P.DR. SERVİSİ BÖLÜMÜ.....	31
HOCALARIMIZA SORDUK YOKSULLUK NEDİR?	33
ENFORMATİK/ ALGORİTMİK DÜŞÜNME VE BİLGE KUNDUZ ETKİNLİĞİ	34
OKUL HAYATIMIZA BİLİNMEZLİKLERİYLE GİREN STEM VE STEM KULÜBÜMÜZ	35
KANUN EŞLİĞİNDE SÖYLEŞİ	37
TANI STEFAN ZWEİG	42
OKU ERMİŞ	43
İZLE MUHTEŞEM SHOWMAN THE GREATEST SHOWMAN	44
GEZ TARİH KOKAN ŞEHİR "İSTANBUL"	45
DERİN PİŞMANLIK	47
GARİP BİR HAFTA SONU	48
OKUL TAKIMLARINDA OYNAMAK BİR AYRICALIK	50
LEYLA VE AİLESİ.....	51
HABERLER	52
KARİYER GÜNLERİ -4	52
ONHAL MAHKEME SALONUNDA.....	53
ONHAL KONYA'NIN ZİRVESİNDE	55
KÜTÜPHANELER KİTAPLARLA CAN BULUR!.....	56
ONHAL'DE ANLAMLI GÜN	57
MEZUNLARIMIZDAN ONHAL'E VEFA	57
ÖĞRETMENLER GÜNÜ	57
MADEN TETKİK ARAMA	59
GAZETECİLİK AŞK VE SEVGİ İŞİDİR	59
PEYGAMBERİMİZ VE GENÇLİK	61
ONHAL MÜNAZARADA	61

“Asıl yoksulluk nedir?” dedik. Yüreklere ve dahi zihinlere...

Bir tanımın, bir çağa sığmasından çok daha ötelere uğrayan anlamlar barındırdı her zaman. İçselleştirilen bir olgu denildiğinde toplumun yoksunluklarını yalnız bıraktı. Belki de insan olmaktan kaynaklanan bir meseleydi ezelden beri... Yoksulluk.

Mevzu, özgünlüğünü ve zenginliğini barındırmaya devam ederek bu sayıda da: Gazeteci-Yazar Mustafa Balkan ile olan söyleşimiz başta olmak üzere tekrardan sanatı yâd ettiğimiz ve yüreklere kazınan diğer mülakatlarımız, değindiğiniz konular ile birlikte farklı bilgileri yudumladığımız değerli yazılarınız yer etti. Varlıkları gibi kalemlerinden de en ince manayla dökülen yazıları için hocalarımıza teşekkür ederiz.

Son olarak, Mustafa Kutlu'nun da dediği gibi “Yoksulluk İçimizde” diyebilir miyiz?

İYİ OKUMALAR.

Betül İrem YARDIMCI

FUŞYA, İNSTAGRAM, TIP VE AVMLER

Kendini kaybeden neyi bulmuş ki?

Lila mı fuşya mı? Burgonya ya da mercan kırmızısı... Zümrüt yeşili ile yosun yeşili arasında kararsızım. Turkuaz hatta camgöbeği niye olmasın? Ama haki ile kahve tonları fazla boğucu. Mürdüm? I ih... Erguvani de açacak gibi. Dur, bir de yavruağzı denemeli...

İki artı bir neyine yetmez? Aslında bir artı birler şimdi daha cazip. Öyle ama üç artı bire alışmışız yıllardır. İşin doğrusu dört artı bir olsa daha iyi olmaz mı? Olmuşken şöyle dubleks olsa, hatta küçük de bir bahçesi, bahçesi içinde bir garajı... Yoksa bir apartman dairesi daha mı dertsiz olur?

Facebook mu dedin? Instagram daha mı görünür sanki? Tamam, Twitter da olsun ama Snapchat daha heyecan verici değil mi? Linkedn bize göre uymaz ama Pinterest'e bir göz atsak ha? Whatsapp ve Messenger zaten var. Ne kaldı? Ne mi kaldı? Ohooo... Uzar gider bu liste. Ne yapsak ki?

Ne yazsam ki? Tıp mı olmalı ilk tercihim mühendislikler mi? Sonra diş hekimliği var. Eczacılık filan da fena değil hani. Fizyoterapi nasıldır? Sonra hukuk var, veterinerlik var... Mimarlık, ilahiyat, öğretmenlikler, siyasal... Nasıl zor işmiş bu tercih meselesi. Hadi baştan sıralayalım tekrar. Ama ne yazayım başa?

Bu hafta sonu nereye takılsak? Real? Ya Novada... Kentplaza mı dedin? Daha geçen hafta gittik. Kulesite'ye ne dersin? Hem çıkışta civardaki kafelere uğrarız. Ardından Kültür Park'ın oradan Zafer'e doğru akarız... Hangisi?

Ve bu AVM'lerin birindeki bir mağazada geçen essah bir konuşma:

- Buyurun! Ne aramıştınız, nasıl yardımcı olabilirim?
- Kendimi arıyorum.

Kısa bir sessizlik...

- Hangimiz kendisini aramıyor ki?
- Hangimiz kendisini arıyor ki? Baksana şu yüzlere... Buralar, insanların kendilerini aradığı değil; kendilerinden kaçtığı yerler...

Ve uzun bir sessizlik...

Demek neymiş?

Demek ki asıl mesele neyi aradığın değil, neyi kaybettiğinmiş...

Zira neyi kaybettiğini bilmezsen, neyi bulursan bul bulduğun asıl aradığın olmayacakmış...

Kazım PULLU

7

Şimdilik Ben Gidiyorum

İlk dersten ceketini yastık yapanların olduğu sınıftayım. Sağcı olmayı sağ tarafta oturmak sanan ahmakların, hayatlarında hiç tütün içmemiş sigara keşlerinin bulunduğu yer.

Kime sorsanız gösteremezler. Çünkü artık kimse iletişim kurmaya, yardımcı olmaya yanaşmıyor bu çağda.

Orta sırasında "maidesi" kurulmuş olduğu halde her tür özelliğinden insanların ölü etlerinin yendiği ama bu leş kargalarının kalplerinin namaz kılmaya ihtiyaç duymayacak kadar temiz olduğu ortamda...

Hayâsızca planlarına, özgürlük kılıflarını ustaca geçirip sosyal medyalarında yaşamak isteyip asla yaşayamayacakları yaşamları anlatan o çağdaş ortamda...

Sadece "yalnız âşık kalma mücadelemi" yeni kazanmıştım.

Bu başarıyı, matematikten 97 alan Mahirle yumruk yumruğa kapıştırdım da... Onun ödülü, yeni sorular çözmek olacaktı. Benimse daima çözemediğim bir yalnızlık...

Karakoç'un, aşktan yana söz duyuşu gibiydi gözyaşlarım

Maşukumu düşündürürdü.

Tüm aşk şiirlerini ezberler, sanki bir gün çıkıp karşıma "oku" diyecekmişsin gibi sana döküleceğimi zannederdim.

Hâlbuki sana çoktan dökülmüştüm.

Artık arka sıralara uğramıyor, dersin bitimini hesaplamıyorum. Yalnızca (evet sevgili okur bu sözcük sesteş bir sözcük) şiir yazıyorum. Türk Dil Kurumu'nun kepenklerini indirdiğim bir Türkçeye..

Bir bakış bile atamayacak kadar cesur değilim.

Sana "merhaba" demeye Türkçem yeterli değil. O yüzden sustum artık. İçimdeki yangında yanmadan konuşmamalıydım. Yoksa pişmez, yanardım.

Sustum.

Ve mücadelemi kazanmış bir komutan edasıyla çayımı içebiliyorum artık. Karanfilsiz... Şekersiz... Yalnız...

Bir gün...

Selam verebileceğim sana.

Umarım

Yusuf Vefa

YOKSULLUĞA FARKLI BİR BAKIŞ

Yoksulluk, günümüz dünyasının en başta gelen problemlerinden birisidir. Yapılan araştırmalara göre dünyadaki en zengin 42 kişinin mal varlığı, dünya nüfusunun %50'sine tekabül eden 3,6 milyar insanla eşittir. En zengin 10 ülkenin geliri de en fakir 10 ülkenin gelirinin 77 katıdır. Dünyadaki bu adaletsizlik beraberinde yoksulluk, çatışmalar, hastalıklar ve sosyal sorunları da beraberinde getirmektedir. Dünyada son yıllarda refah seviyesinin sürekli bir artış göstermesine rağmen yoksulluğun halen ciddi bir sorun olması ve yoksulluğun yok edilememesinin nedeni ne olabilir acaba?

İnsanların günlük ihtiyaçlarını karşılayamamaları yoksulluk olarak görülmektedir. Yoksulluğun tanımı ise düzenli bir geliri olmayan, yiyecek, içecek, giyim ve barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamamak olarak yapılıyor. Gerçekten yoksul olan bu kişiler mi? Zengin olup da bir şeylerin yokluğunu çeken insanlar da yoksul sayılır bence. Türkiye'nin sayılı zenginlerinden olan Sakıp Sabancı'nın şu sözü aklımdan hiç çıkmaz: "Birçok fabrika kurdum, iş yerleri açtım, para kazandım ama çocuğumun ayağına bir çift ayakkabı giydirep yürütemedim." Dünyada sağlık yoksulu olan birçok insan var.

Bir de vicdan yoksulu olanlar var. Çevresinde yardıma ihtiyacı olan insanlar olduğu halde onları görmezden gelen, yardım elini uzatmayan, cepleri dolu ama kalpleri boş insanlar... İçinde merhamet duygusu olmayıp "Bana ne! Allah versin" deyip kendinin sahip olduğu zenginlikleri kimin verdiğini unutan insanlar var. Böyle bir insanın buz kesmiş vicdanını kaç santigrat derece sıcaklık çözebilir acaba? Yıllar önce şöyle bir hikâye okumuştum: Zengin bir adam akşam evine giderken yolda fakir bir çocuk görür. Çocuk soğuk kış akşamında elindeki çiçekleri satmaya çalışıyordur. Ayakkabıları delik, üstüne giydiği hırka ise yamalıdır. Zengin adam sıcak evine gelir, sofraya hazırdır. Masada onlarca çeşit yiyecek vardır. Ailesiyle beraber yemeğe başlarlar. Ama aklına çiçek satan çocuk gelir. Çocuğun soğuktan morarmış elleri, yırtık ayakkabısı gözünün önünde canlanır birden. İçinden şöyle düşünür: Allah'ım bu insanları görüyorsun neden bir şey yapmıyorsun? Yoksulluğa neden müsaade ediyorsun? Zengin adam bunları düşünürken yalnızca kendisinin duyacağı ilahi bir ses şöyle der: "Bir şey yaptı, seni yarattı."

Günümüzde en çok gördüğümüz bir başka sorun da ahlak yoksulluğu. Habis bir ur gibi sinsi sinsi toplumunun her tarafına yayılan bir hastalık. İşin tuhaf yanı ise birçok ahlaksız davranışın artık normal olarak karşılanması. Yani ahlaksızlığın ahlak olarak görülmesi. Toplumlara çökerten parasızlık değil ahlaksızlıktır sözünü doğru çıkaran örneklerle her yerde karşılaşır olduk. Değerlerine bağlı, ahlak sahibi, saygılı insanlar ise küçümsenip alay konusu haline geliyor. Sen kaçınıcı yüzyılda yaşıyorsun, senin gibi insanlar tarih oldu diye gülünüp geçiliyor.

Yoksulluğun en kötüsü ise insan yoksulluğu. Ailemizden birinin eksikliği. Onların yokluğunun yoksulluğu bu. Bir anne, bir baba, kardeş, eş veya evlat yoksulluğu. Bir insanın yerini, boşluğunu acaba kaç bin dolar doldurur ki. Ünlü Alman filozofu Arthur Schopenhauer'in şu sözü bu durumu özetler gibi "Dünyanın en yoksul insanı paradan başka hiçbir şeyi olmayandır." Aslında en büyük zenginliğimiz ailemiz. Bütün aile bir aradaysa, huzurlu ve mutluydu sofrada yediğin yemeğin ne olduğunun önemi yok. Sadece parasızlığı yoksulluk sananlar sahip oldukları diğer zenginliklerin de farkına varamazlar.

Hülya TÜTÜNCÜ

Huzur Niyetiyle

Gidiyorum
Yarınlara tebessüm ederek
Geride kalan hüznüleri
Kar altında bırakıp
Huzur ikliminin esintisinde
Dost mekanlara misafir olma niyetiyle.

İzbeden bozma bir meyhaneden
Yükselen acı sesin
Kulağımı esir almasından korkuyorum.

Hayatın yorduğu ahşap evlerin arasına
Bırakıyorum bedenimi
Yürüyorum kaldırım olmayan dar sokaklarda
Huzur Bakkaliesi yazıyor renkleri solmuş bir tabelada
Yüzümde buruk bir duygu
Ayaklarım tereddütsüz asker disiplini içinde
Gidiyorum
Huzur niyetiyle...

Musa AVCI

MEVZU ve GAZETECİ-YAZAR MUSTAFA BALKAN

Gazeteci-Yazar Mustafa Balkan ve Mevzu dergisi ekibinin gerçekleştirdiği buluşmada kendisi ile röportaj yapma imkânı bulmuş olduk. Sormuş olduğumuz sorulardan birkaçını –çünkü keyifli, koyu bir muhabbet eşliğinde gerçekleşti- siz okurlara sunmak istedik. Bu fırsatı bizlere sağlayan okul müdürümüz Şaban Yavuz, Musa Avcı, İsmail Demirbaş hocalarımıza teşekkür ederiz.

Betül İrem Yardımcı: Şu ana kadar hatta günümüzde de devam etmekte olan gazetecilik ve gazete ile olan ilişkinize ait serüveninizden kısaca bahsedebilir misiniz?

Mustafa Balkan: Ben, gazeteciliğe ve yazarlığa 1978’li yıllarda başladım. 1980’den sonra İstanbul’da çıkan Yeni Düşünce’ nin “Konya fahri muhabiri” olarak gazetecilik mesleğine kendi imkânlarımla devam ettim. Konevi Dergisi’nde yazı işleri müdürlüğü yaptım. Ahmet Özhan gibi tanınmış sanatçılarla röportajlar yaptım. Milliyet gazetesi Konya Bürosunda kısa süreli haber spor muhabirliğinden sonra 1986’da Konya Postası Gazetesi’nde “muhabir” kadrosuyla sigortalı olarak çalışmaya başladım. Konya Postası benim ilk mektebim. O yıllarda Gözyaşı Dergisi’nde haber müdürlüğü de yaptım. Konya Postası’nda kısa sürede yazı işleri müdürlüğüne yükseldim. Bir haber yüzünden dört sene sonra istifa ederek ayrıldım. 1990’da Konya Zaman Bürosu’nu, Süleyman Doğan arkadaşım ile birlikte kurduk. Zaman gazetesinde haber müdürü ve istihbarat şefi olarak 1994’e kadar çalıştım. Daha sonra Merhaba Gazetesi’nde yedi sene yazı işleri müdürlüğü görevini üstlendim. Konya’nın Sesi, Rasyonel Haber ve Anadolu Telgraf gazetelerinin kurucu yazı işleri müdürü oldum. Ekonomi gazetesi Kobi Enerji’nin genel yayın yönetmenliğini üstlendim. Hâkimiyet ile Memleket gazetelerinde muhabir ve yazı işleri müdürlüğü yaptım. Pusula gazetesinde iki sene köşe yazarlığının yanı sıra araştırma-inceleme dosyalar hazırladım. Yazı ve makalelerim “Bizi Düşündürenler” ve “Tarihe Yolculuk” köşe adıyla çıktı. Bağımsız gazeteci-yazar olarak mesleğimi STK’lerde “basın danışmanı” olarak sürdürmekteyim.

2004-2006 yıllarında Hollanda Türkiye Derneği ile birlikte başlattığımız Gençler İçin Demokrasi Okulu ve Sivil Toplum Okulu'nun proje koordinatörlüğü görevini başarıyla yürüttüm. Konya STK başkanlarıyla yaptığım röportaj ve söyleşilerden oluşan ilk kitabım 2006 yılında **"Konya'da Sivil Hayat"** olarak yayımlandı. Üzerinde çalıştığım dört adet basılma aşamasında olan kitaplarımdan bazıları şöyle: **"Osmanlı'dan Cumhuriyet'e, Cumhuriyet'ten Günümüze Konya Basın Tarihi"**, **"Osmanlı'nın İzinde Balkanlar"**, **"Son Kale Konya"**, **"Tarihe Yolculuk"**...

Yönetim kurullarında görev aldığım ve üyesi olduğum sivil toplum kuruluşları: **Konya Gazeteciler Cemiyeti (KGC)**, **Türkiye Yazarlar Birliği (TYB)**, **Sevgi Pınarı Derneği**, **Konya Aydınlar Ocağı**, **Hikmet İlim ve Sanat Derneği (HİSDER)**.

Betül İrem Yardımcı: Bildiğiniz üzere okulumuzda dergi ve gazete çalışmalarımız var. Güzel bir istikrarla devam ediyor. Hem bizlere hem de genç yaşta bu tür çalışmalara istekli olan gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Mustafa Balkan: Gazete ve dergi çıkarmak eskiden zordu. Entertip dizgi makinesi, klişe ve tek baskı dönemlerinde daha da meşakkatli idi. Hem gazetenin hem de derginin hazırlanma safhaları, günümüz bilgisayarları ve web ofset baskı tekniklerine göre çok yorucu idi.

Meselâ ben, Konya Postası'nda üç işi birden yapıyordum. Daktilo ile hem köşe yazımı yazıyor, hem gazetenin birinci sayfasını çiziyor, hem de muhabirlerin çektikleri siyah beyaz filmleri karanlık odada banyo ediyor ve argandisörde tab ettikten sonra klişeciye gönderiyordum. Bilgisayarlar ile yeni ofset baskı makinelerinin devreye girmesi tekniklerin ilerlemesiyle gazete ve dergi işleri daha da kolaylaştı.

Sizlere tavsiyem çok okuyunuz, iyi bir dinleyici olunuz ve heyecanınızı kaybetmeden hangi mesleği seçerseniz seçin o mesleğin önce tarihini öğreniniz. Sonra o meslekte ihtisas yaparak ilerleyiniz. Sevmediğiniz bir işi asla yapmayınız. Hangi meslekte karar kıldıysanız o mesleği severek, isteyerek canı gönülden yapınız. Kendinizi devamlı güncelleyiniz.

Mevzu dergisine uzun ömürler, genç kadrosuna başarılar diliyorum.

Betül İrem Yardımcı: Hayatınızda "iyi ki de gazete varmış" dediğiniz yaşantınızı değiştiren yönler var mıdır?

Mustafa Balkan: Konya Endüstri Meslek Lisesi Elektronik Bölümü son sınıfta okurken, rahmetli babamdan lehim tabancası almasını istemiştım. Çünkü radyo ve televizyonların içini merak ediyor, onların arkalarını açarak oynamaya ve merakımı gidermeye çalışıyordum. Bu arada arkadaşlarımdan bozulan ufak cep radyolarını tamir etmeye başlamıştım. Babamdan direnç ve soketleri birbirine lehimlemek için tabanca almasını istemiştım. Bu arzum yerine gelmeyince elektroniğe olan aşkımda sönmeye, sevgim de daha sonra azalmaya başladı. Bu olay beni, gazete ve dergi okumaya sevk etti. Gönderdiğim yazı ve denemelerim gazetelerin "okur", dergilerin "genç kalemler" köşelerinde çıkmaya başlayınca; "İyi ki gazete ve dergi varmış." demeye başladım.

Betül İrem Yardımcı: Gazetecilik idealiniz miydi? Öyleyse sizi iten unsurlar nelerdi?

Mustafa Balkan: Peygamber, Farsça'da **"haber veren"** demektir. Biz Türkler bunu "peygamber" olarak almışız. Bildiğiniz gibi Allah, insan toplulukları (ümmetleri) arasından seçtiği seçkin kullarını **"elçi"** olarak görevlendirmiştir. Bütün peygamberler, Allah'tan Cebrail vasıtasıyla aldıkları vahiyleri (emirleri) kendi ümmetlerine tebliğ etmişlerdir. Görevleri (misyonları) de bundan ibarettir. Devamlı sınamışlar ve çeşitli sebeplerle imtihan edilmişlerdir. Bütün peygamberler Cenab-ı Hakk katında tek din olan İslâm'ı tebliğ etmişler, gönderildikleri ümmetleri doğru yola gelmeleri için onları uyarmışlardır. Son nebî ve resul olan Hz. Muhammed ise bütün insanlığı aydınlatmak için vazifelendirilmiş idi.

12

Beni gazeteciliğe iten unsurlardan birisi de bu olmuştur. Doğru, iyi, güzel haber ve yazılarla; halkı ve insanları pekâlâ aydınlatılabilir, doğru yola sevk edebilirim dedim. İdealim iyi bir insan olmaktı. Gazetecilik ikinci idealim oldu.

Betül İrem Yardımcı: Bir gazetecinin önemini tüm dünya açısından nasıl tanımlarsınız?

Mustafa Balkan: Bir Diyojen gibi elinde fenerle karanlığa ışık tutan kimsedir.

Betül İrem Yardımcı: Dijital platformda gazetenin ulaşabileceği kitle daha da büyüdü ve aynı zamanda sosyal medya ile de bir ilişki meydana geldi. Bu aradaki birlikteliğin sunmuş olduğu yararları siz, deneyimlerinizle nasıl yorumlarsınız?

Mustafa Balkan: Dijital bir dünyada sosyal medya fenomeniyle köy haline gelen sanal bir dünyada yaşamaya doğru zorla iteklenen insana, insanımıza ve insanlığa; kabul etmeliyim ki, daha tez ulaşarak diyalog kurabilme şansını bana veriyor. Anında haberleşebiliyor, derdini paylaşarak geçici bir duygu da olsa "beğeni" kazanabiliyorsunuz. Bu dijital ortamdan müsbet mânâda yararlanmak/ yararlanabilmek güzel bir şey. Bu yararlı bir gelişme. Haberlin doğruluğu, bilgilerin sahil olup olmadığı açısından değerlendirdiğimde ise en az sizin kadar endişe duymuyor da değilim. Bu arada haberler ile köşe yazılarımın zevkle okunmasından son derece memnun olmakla birlikte, okunmadan tıklanmasından ve beğeni toplamasından hiç de o kadar memnun olduğum, hoşuma gittiği söylenemez. Bunun yanı sıra tek kişiye dahi ulaşmak, kullandığım kelimelerle onu etkilemek/etkileyebilmek, kötü şeylerden caydırabilmek bana son derece mutluluk da veriyor.

Betül İrem Yardımcı: Gazetecilik ve muhabirlik aslında "zor meslekler" grubunda yer alabilecek durumda. Sizden, bu işin zorluğunu yani bu işe değer katan kısımlarını duymak istiyoruz.

Mustafa Balkan: Her mesleğin kendine göre zor ve kolay tarafları vardır. Gazeteciliği ve muhabirliği ilk önceleri çok kolay zannemiştım. Bu mesleğin kühüne vardığımda hiç de o kadar kolay olmadığını anladım.

Cumhurbaşkanına, başbakana, bakanlara, milletvekillerine, valiye ve belediye başkanları ile bir sanayici ve iş adamına soru sormanın ne kadar zor, ne demek olduğunu gazeteci olduğum zaman anladım. Anlamakla kalmayıp yaşadım da. Soruyu sorabilmek için o günkü gündemi, muhatabınızın kim olduğunu, varsa siyasi geçmişini bilmeniz, tanımanız gerekiyor. Bu size her zaman değer katar. Sizin katma değeriniz soruyu soruşunuzdan anlaşılır. Soruyu iyi sormalısınız ki muhatabınızdan tam cevabını alabilmelisiniz. 5N1K kuralını hiçbir zaman unutmayacak ve hayatınıza değer katması için uygulayacaksınız. Ya değilse...

YOKSULLUK

Şüphesiz yoksulluk konusu, duyarlı kesimlerin üzerinde sürekli düşünmesi ve bu duruma çare bulması gereken bir konudur.

Oldukça rahatsız edici ve düşündürücü gördüğüm böylesi bir konu üzerinde yazmak zor olsa da düşündüklerimi, hissettiklerimi yazma anlayışım kalemi elime almamı bir miktar kolaylaştırdı. Anlayacağınız, okura faydalı olacağı umuduyla yazmak bana huzur veriyor. Siz kıymetli okurların, bu satırlarda yazılanları okuduğunuzda içinizde mevcut olduğuna inandığım duyarlılığın, bilincin kat be kat artacağına en ufak bir şüphe duymuyorum. Öncelikle bu yazının, bilimsel nitelikli araştırmalara dayalı bir yazı olmadığını belirtmek isterim.

Yoksulluk, hemen akla gelen ilk manasıyla; fakirlik, imkansızlık, geçim derdi, hatta açlık şeklinde maddi anlamlar taşısa da aslında ilkel toplumlardan itibaren süregelen ve günümüzde de devam eden değer yargılarının eksikliği ve insanoğlunun bencilliği, açgözlülüğü yüzünden ortadan kalkacağı pek de mümkün olmayan bir sancıdır. Bir umutsuzluktur. Her toplumda var olan sınıfsal zümre farklılığı anlayışından kaynaklanan alt tabaka- üst tabaka ayrımının gözetildiği gerçeğini iyi bilmek gerekir. Bu duruma örnek olarak; Batı burjuvazisinin doğurduğu ve dünyada bir salgın gibi yayılmış zihniyetin mensuplarının, kendi yaşam alanlarında herhangi bir yoksulu görmeye, belli sebeplerle aldıkları hizmetleri saymazsak tahammülleri olmadığını acı bir gerçek olarak belirtmeliyim. Kimilerinin niçin yaşamda bir şeyleri paylaşmamız gerektiğini unuttuğu, kimilerinin ise hiç öğrenemediği bu vahim tabloda önü alınamamış bir takım sorunların kaynağı olarak belli düzeydeki insanları görmek yanlış olmaz. Bizi biz yapan değerlerden ve merhametten yoksun insanlar, ne yazık ki çevrelerindeki ihtiyaç sahiplerini umursamadıkları şöyle dursun belki de bir gün başkalarına muhtaç kalacakları bir yaşamın kendilerini beklediğinden bihaberdirler.

Dünyanın her kıtasında, her bölgede açlıkla mücadele halinde pek çok insan var. Çok vahimdir ki, ülkemizde de çöpte ekmek arayan insanlar var. Ne mutlu ki yine ülkemizde; askıda ekmek, askıda simit, askıda yemek gibi uygulamalara katılmak suretiyle pek çok gönüllü tüccar bulunmakta ve bahsi geçen iyiliksever esnaflar, bu yöntemle ihtiyacı olanlara doğrudan katkı sağlamaktadırlar.

Yoksulluk, her yıl artmakta olup çeşitli örgütlerin çabasına rağmen bu duruma bir türlü çare bulunamamaktadır. Özellikle Afrika'nın belli kesimlerinde su kaynaklarının sınırlı olması ve birtakım nedenlerle kendilerine; üretimden kaynaklı geçim olanakları sunulmaması, ırksal tutumlar, nüfusun çokluğu gibi daha bilemediğimiz nice sebeplerle insanlar çaresiz bırakılmışlardır. Açlık ve susuzluk hat safhalara ulaşmış, buna paralel olarak ortaya çıkan çeşitli hastalıklarla savaşmak neredeyse imkansız bir hal almış; böylesi bir tablo karşısında kaderiyle baş başa kalmış insanların, içine düştükleri çaresizliklere boyun eğmeleri kaçınılmaz olmuştur. Yine de istemedikleri bu durum karşısında yaşam mücadelesini sürdürmeye çabalayan yılgın bedenler ve zihinler, insanlıktan umidi kesmeden yaşama sarılmayı başarmaktadırlar elbet.

O halde yoksulluğun sesi olmak lazım. Aslında onların yüreklerinde taşıdıkları hayat arzularını ayakta tutacak, kaygıları bertaraf edecek, onurlu, vakur yaşamlarını umutla sürdürebilecekleri moral desteğini onlara sağlayacak, yardım elini uzatacak insanlara şimdikinden daha fazla ihtiyaç var. Bu ihtiyaca binaen çeşitli yardım kuruluşlarının, gönül elçilerinin iyi niyetli çabalarına ortak olma anlayışıyla sosyal dengeyi tesis edici çalışmalara katkıda bulunmak lazım. Yoksul insanların çocuklarının, sağlık ve eğitim hizmetlerinden gerektiğince faydalanabilmeleri adına onların aydınlık yarınlarına umutla bakabilecekleri mutlu, huzurlu, sağlıklı bir geleceğin ortamını onlara eksiksiz sunmak lazım.

Bu bilincin daha da yaygınlaşması amacıyla, bu ayki sayıda, bu konuyu gündem olarak belirleyen dergi ekibine teşekkürlerimi sunuyorum. Selam ile...

İsmail PEKTAŞ

Bir Yaz Gecesi Rüyası

Yaz başı güzel bir rüyadaydım "Bir yaz gecesi rüyası". Umutlara ve kesin inançlara olan güvenim tamdı. Sonradan anladım onları, sanki boş bir duvara haykırmışım. Hepsi dönüp bana geri gelmiş. Rüya bitmiş, uyanma vakti gelmiş.

Tahammül kıyılarımla sınırlarımda olduğum bu zamanlar ise hala o yaz gününde kalmışım. Bu yüzden hep bu erimeyen zaman diliminde kendimi düşüncelerime hapsedmeye başladım. Dışarı açılmam, dershaneye gitmem, okula gitmem, ders çalışmam ve bunun gibi birçok sorumluluğum varken daha da gömüldüm bedenimdeki boşluğa. Zaman ise kendini belli eden, hareket eden ve ona karşı koyan her şeyi bozulmaya tabi tutar gibi beni içine çekmeye başladı. Fark etmiyorum geçen günleri. Bazen tam toparlanıp tekrar hedeflerime koşacağım derken gölgemin de gölgesi oluyorum ve manasızlıklar içinde buluyorum kendimi ya da boş uğraşlar içinde. Ve de ulaşılmazlıklarla beslenen kaynağını özleminden alan anılarımı silmek isterken kendimi silmeye başladığımı görüyorum adeta. Bu garip rüyada buruşmuş etim, kemiğim. Kendi kendime o eski hırslımı alıp götürün ve beni bu belirsizliğe sürükleyen şey ne diye soruyorum. Cevabını bulamıyorum. Sadece boş inançlardan söz etmiyorum zihnimin parıltılı günleri hayal eden köşelerine.

Ama keşke bu bulantıya da bir son verebilsem.

Kübra KOÇLAR

15

Dev ve Cüce

Şehrin uçlarından insanlar akın akın geliyordu. Şehrin en batısından en doğusuna, kuzeyinden güneyine, erkek-kadın, kız-kızan herkes yollara dökülmüştü. Yollar insanlarla doluydu. Adım atacak yer yok dense yeri yidi. Hepsinin yüzünde farklı ifadeler vardı. Nereye gittikleri konusunda dilleri tutulmuştu da bir şey söylemiyorlardı.

Güneş, haşin bakışlarıyla tepeden eşlik etmeye devam ederken insanlar sıcağa rağmen bir noktaya kilitlenmiş etrafta olup bitenlerden habersizce koşturmaya devam ettiler.

İlk önce otobüsler doldu. Sonra dolmuşlarda yer kalmadı. Beklemekten usananlar yaya düştüler yola. Sıcak altında yürüyüşleri uzadıkça uzadı. Bir an durup nereye gidiyorum, gitmek zorunda mıyım, hedefim nedir sorularından birini sormadılar kendilerine. Sormayı akıllarından bile geçirmediler.

Yollar, şehrin merkezine yaklaştıkça hınca hınç dolmuştu. İnsan seli, nereye gittiğini bilmeden yürüyordu. Akıntıya kapılmışlardı bir kere. Artık nereye yön bulacakları konusu iradeleri dışındaydı. Yapacak bir şey olmadığını düşünerek ilerlemeye devam ettiler.

İçlerinden biri, bir miting için gittiklerini sandı. Toplanma yerine doğru akın ettiklerini düşündü. Adımlarını biraz hızlandırdı. Daha iyi bir yerde kendini konumlandırmalıydı. Derken uğultu, kalabalığın tek sesi oldu. Uğultu derinleşti. Derinleştikçe uğultunun anlamı değişti. Dipsiz kuyudan gelir gibiydi. Dipsiz kuyuya düştüklerini söyleyen biri de çıkmadı.

16

Yok, farklı bir şey olmalıydı. İradelerini kaybetmiş gibi davranmak için bu yeterli bir sebep olamazdı. Daha hayati bir şey...

Kalabalığın yığıldığı yer, son durak olmalıydı. Ötesi yoktu. Geçilemiyordu. Kalabalığın uğultusu çığlıklara dönüşmüştü bu defa. Herkes kendini parçalıyordu adeta. Bir ibadet ritüeli gibi davranışlar birlikte yapılıyordu. Eller havaya kalktı. Sonra garip sesler eşlik etti kalkan ellere. Çığlıklar çığlıklar...

Güpegündüz ortam sanki kurşun grisi bir renk ile boyanmıştı da kimse kimsenin yaptıklarının farkında değildi. Yoksa utanır, yaptıklarına bir anlam veremezlerdi.

Arada bir müzik sesi duyuldu alanda. Bu sesler insanı gam ve ruhsuzluk yolculuğuna çıkarıyordu. Artık bir buyruk altına girmiş gibi davranıyor, çok keskin bir emir almışçasına korkunç ve ne yaptığını bilmez davranışlar içinde kayboluyordu insanlar. Sonunda bir sakinleşme anı yaşandı. Acımasız ve merhamet duygularını kaybetmiş bir zalimin işkencesine maruz kalmış birinin feryat etmeye bile teşebbüs edemeyeceği bir sessizlik sardı dört bir yanı.

Sarıya boyanmış uzun saçları, bir kadın gibi örgülüydü. Bir kadın olmalı diye düşünürken, sadece çenesinin ucundan uzatılmış sakalları dikkatini çekti. Bu bir erkek, dedi. Gözlerini ovaladı tekrar baktı, erkekti. Küpeleri vardı. Kolyesi parlıyordu salınırken. Onun her hareketi insanların çıldırmış gibi anlaşılması güç, garip şeyler yapmasına sebep oluyordu.

İnsanlar bunun için koşup gelmişlerdi. Şaşılacak şeydi...

Gördükleri kafasını allak bullak etti.

Birisi "Allah'ım başımıza taş yağacak." derken başını göğe kaldırıp baktı. Dev, "devasa" diyebilirdi. Öylece kaldı. Sanki ilk defa görüyordu. İlk defa kendini bu kadar cüce hissetti. Binalar dev gibi, insanlar cüce... Sadece bina değil, cücelerin devleştirdiklerinin de varlığını öğrendi. Ama yine de "cüce" dedi.

Derken beklenmedik bir şey oldu. Herkesin kendine hayran olduğu kişinin elindeki mikrofonu birisi kapı. Kalabalık bir anda sustu. Sessizlik vardı, öldürücü bir sessizlik ya da ölüm sessizliği. İnsanların devleştirdiği kişi, kaptırdığı mikrofonu çaresizce baktı ve ne kadar cüce olduğunu anladı.

Kararlı bir edayla seslendi mikrofonu kapan genç:

- İnsanlar! Ben şehrin öteki ucundan geliyorum. Orada böyle şeyler yok. Şu hale bak, rezalet... Siz insansınız, kendinize gelin. Kötülüklerden uzak durup evinize dönün.

Kalabalıktan farklı sesler duyuldu. Kimisi geri dönüp gitti. Bunlar bu güzel uyarıya kulak verenlerdi. Bir kesim insan yerlerinden bile kıpırdamadılar.

Derken tek tip elbise giymiş insanlar yaka paça tutup geriye aldılar genci. Sesi hâlâ duyuluyordu:

- Ben, sizi uyarmak için şehrin öteki ucundan koşarak geldim. Dikkat edin, dikkat edin! Yaptıklarınızdan sorulacaksınız.

Gürültü patırtı devam etti. Sahnedeki adamın hareketlerini taklit edenler kendilerinden geçtiler.

Uyarıcının sesine kulak verenler arkalarına bile bakmadan oradan uzaklaştılar...

Duran ÇETİN

Olmalıyım

Bir ihanet pençesinin gölgesinde
Nil'deki beşik kadar yalnızız.

Ve Kızıldeniz

Firakına uğruyor Âsa'nın

Bir *Musa* olamıyorum.

Rabbim!

Azgınlar azınlıkta

Bense senin huzurunda

Mahcup, sessiz ve kimsesiz

Selahaddin'in gülüşüne

Yesrib'in gölgelikleri düşüyor

Ve ben *Musab* olamıyorum.

Ben-i Kureyza'nın çocukları

İşgal ediyorlar

Aksâ'nın sırma saçlarını

Ve ben Hayber'in Fatihi

Haydar-ı Kerrar olamıyorum.

Geminin alt katında

Azgınlar azınlıkta

Üst katta duran

Zalime hakkı haykıran

Ebuzer olamıyorum.

Fırat'ın koyunlarını kurtlar

Dicle'nin çocuklarını çakallar

Kapıyor.

Ve ben *Ömer'ül Faruk* olamıyorum,

Olmalıyım.

Ömer Faruk AKTAŞ

Gölgeler

Gölgeler görüyorum ileride. Gölgeler, göle düşen yansımalarına aldirmeden müzik yapıyorlar. İnsanları umursamadan, bir arada ama tek başlarına müzik yapıyorlar. Kendilerini dış dünyadan soyutlamış bir şekilde...

Kulağıma gelen sesleri analiz eden beynim; gölgelerden birinin saksafon çaldığını, diğer gölgenin ise keman çalarak eşlik ettiğini söylüyordu. Gölgelere doğru süzıldüm, yavaş yavaş. Gittikçe hüzünlü müziği dinlerken, düşünceler üşüştü kafama. Müzik yapan gölgelerin hayatını düşledim birden. Durdum, dinlemeye devam ettim.

Önce saksafon çalan gölgenin hayatını düşledim. Derinlerinde, çok derinlerinde vardı bir yalnızlığı. Etrafı çok kalabalık olan melankolik yalnızlardandı. Aceleciydi biraz. Aceleciliğini ilişkilerine yansıttığı için yalnızdı belki. Aceleciliği yüzünden kaç kişiyi kaybetmişti...

Keman çalan gölge... Keman çalan gölgenin zor bir yaşamı vardı. Kemanın tellerine dokunurken yaşadığı üzüntüleri unutmaya çalışıyordu. Hayatın omuzlarına yüklediği ağırlıktan kurtulmak istemesine... Gölge, çok sevdiği birini kaybetmişti belki. Kaybına olan sevgisi ve yaşadığı acılar onu, bu parçayı çalmaya itmişti belki de kim bilir?

Hafif hafif esen mehtap, yüzümü yalarcasına geçip giderken gölgelerin yanına başka bir gölge yanıştı. Yere, gölgelerin tam önüne küçük şeyler attı. Mehtabın kulağıma getirdiği ses, bu sesin bozuk para sesi olduğunu kanıtladı. Bozuk para atan gölge durdu, dinledi. Önce omuzları sarsıldı yavaş yavaş. Sonra o kocaman cüssesi sarsılmaya başladı. Ağlıyordu. Gölgelerin yaptığı müzik, onu aldatıyordu.

Gölgeler, ağlayan gölgeyi fark etti. Yavaşça müziği durdular ve enstrümanlarını yere indirdiler. Ürkekçe yaklaştılar ağlayan gölgeye. Gölgelerden biri, elini ağlayan gölgenin omzuna koydu. Diğer gölge ise başını yere eğmişti, elleri ceplerindeydi.

Yalnız mahallelinin büyüttüğü çocuklardandı belki, Ağlayan Gölge. Sevgi görmemiş, anne-baba özlemine yüreğinin en uç noktasında hisseden biriydi. Bu hüzünlü şarkı, gölgeye aile eksikliğini hatırlatmıştı. Hiç öpemediği, hiç sevgisini hissedemediği ailesini... Ya da tam tersi yaptığı bir hata sonucu bütün ailesini kaybetmiş olabilirdi. Zihnimin gerilerinden "Kim bilir..." diye bir ses yükseldi.

Gözümü kapattım. Gölgeler etrafı kapladı. Böcekleri duydum, otları duydum, gölün sesini duydum. Birazcık daha kapalı tuttum gözlerimi. Açtığımda gölgeler gitmiş, arkalarında tuhaf bir boşluk bırakmışlardı.

Melda ÇEVİK

Modigliani

Modigliani: 2004 yapımı, konusunu Yahudi kökenli İtalyan ressam Amadeo Clemente Modigliani'den alan biyografik dram filmi. Yönetmenliğini Mick Davis yaptı, başrolde ise Andy Garcia var ki hem görsel benzerlik hem de oyunculuk olarak iyi bir seçim olmuş. IMDb puanı 7.4 olsa da izledikten sonra daha yüksek olması gerektiğini düşüneceksiniz.

Dönemin sanat atmosferini yansıtması açısından ana karakterin yanı sıra; Auguste Renoir, Pablo Picasso, Maurice Utrillo, Diego Rivera ve Chaim Soutine gibi sanatçılara da çalışmalarıyla birlikte yer verilmiş. Ayrıca sosyetenin beğenisine göre çalışmak yerine sanatı sanat için yapan Modigliani'nin yaşadığı para sıkıntısını da görüyoruz. Picasso onu "bir tanrı" olarak betimliyor. Modigliani'nin son resminden en çok ve ilk alkışlayan o oluyor.

Dram filmi olsa da duygusal sahnelerin abartılmadan, kısa ama çarpıcı şekilde işlenmesiyle sıkıcı olmaktan çok uzak. Modigliani çocukluğundan beri olan tüberkülozunun aşırı alkol kullanımı sonucu ilerlediğini ve çok az ömrünün kaldığını biliyor. Büyük aşkı Jeanne ise babasından karşı çıkmasına rağmen- tabiki Modigliani Yahudi olduğu için- onu asla terk etmiyor, ölümünün ardından bile... Ayrıca Modigliani'nin gördüğü sanrılar, çocukluk hatıraları ve arkadaşını akıl hastanesinde bırakmayacağına söz vermesi de en duygusal sahnelerden.

Bence filmin en heyecanlı ve etkileyici sahnesi ressamların büyük yarışmadan önceki gece tablolarını yaptıkları sahneydi. Farklı yerlerde, farklı konularda, farklı tarzlarda çalışsalar da ortak hissettikleri yaratma duygusunu; her fırça darbesinde siz de iliklerinize kadar hissediyorsunuz. Mükemmel bir müzik seçimiyle doruk noktasına ulaşan sahnede güneşin doğmasıyla ve resimlerin tamamlanmasıyla hepsi fırçalarını kırarken- bir zafer ifadesi olarak- Modigliani gülümseyerek çalışmasını bitiriyor ve ve modelini yani hamile olan Jeanne'ı izliyor... Yarışmada tüm tablolar sırayla gösterilirken en sonuncu herkesin nefesini kesiyor, özellikle Jeanne'ın. Çünkü Modigliani söz verdiği gibi ruhunu gördüğünde, gözlerini de boyuyor. Ama herkes tablosunu izlerken o karanlık bir sokakta yaşam savaşı veriyor.

Ve işte Modigliani... Adımlarını sadece kendisinin duyabildiği bir şarkıya uydurmuş, dans ediyor Balzac heykelinin önünde. Dansını bitirince şapkasını çıkartıp selamlıyor heykeli. Ve bir şişe daha içki almaya gidiyor.

Beyza ARSLAN

YÜREKLERE KAZINAN SÖYLEŞİ...

Biliyorsunuz ki okulumuzda Yukarıçiğil Köyü Şehit Mustafa Çetin İmam Hatip Ortaokulu için bir kitap toplama kampanyası başlatılmıştı. Bu okula adı verilen Şehidimiz Mustafa Çetin'in ailesiyle bir söyleşi gerçekleştirdik. Bazı sınıfların eşliğinde gerçekleşen söyleşi herkes üzerinde derin etkiler bıraktı. Şimdi de burada tekrardan sizlerin karşısında...

Nasıl bir çocukluk geçirdi?

ANNE: İyi bir çocuktur. Ailesine düşkün biriydi.

Size karşı nasıl bir evlattı?

BABA: Mustafa doğduğu günden bugüne çok başarılı bir çocuktur. Çok iyi niyetli bir çocuktur. Daha çocukluğundan bu yana herhangi şikâyet olmadı, hiçbir komşudan "Senin oğlun şöyle yaramaz, böyle yaramaz" diye bir şikâyet almadım şükürler olsun. Yani doğuşundan belliydi, çocuğun böyle bir yolda olduğu... Allah rahmet eylesin, Allah mekânını cennet eylesin.

6 yıllık bir polis memurluğu görevi olduğunu biliyoruz. Küçüklüğünden itibaren hedefi aynı şekilde, hep polis olma yönünde miydi? Neden polis olmak istedi?

BABA (Süleyman Çetin): Evet. Mahallede çocukluk arkadaşlarıyla beraber oyuncak silahlarla asker, polis rolünü hep oynarlardı. Ta küçüklükten bu yana bir merakı vardı. Liseyi bitirdi. Sonrasında sınavlarına girdi. Polislik sınavlarını ilk denemesinde kazandı. Diyarbakır Gaffar Oktan Polis Meslek Yüksekokuluna gitti. 2 sene orada okudu ve sonrasında Diyarbakır Özel Harekâta seçildi. Kendisi tercih etti bunu. Ben "İstersen olma." dememe rağmen kendi tercihiyle oldu. Çok seviyordu mesleğini. Oradan Trabzon'a gitti, 2 yıl orada kaldı. İğdir'a tayini çıktı, 3 yıl da burada görev yaptı. İstanbul'a gitmeyi çok istiyordu çünkü İstanbul geçici göreve gönderiyordu. Daha o zaman bu Hendek Operasyonları başlamamıştı. Zaten başlayınca da kendi isteğiyle gitti oraya. Eşine ve bana "Devletin şimdiye kadar ilk defa bize işi düştü. Şimdi gitmezsek olmaz. Biz ekmeğini yiyoruz, yattığımız yerden alıyoruz bu parayı." dedi ve gönüllü olarak gitti. Geçici görevle 1 ay orada durdu. Operasyonlar tam başlamamıştı. 1 ay geri geldi ve 40 gün sonra tekrar göreve gidecekti. Benim arkadaşlarım orada diye 20 gün kadar kaldıktan sonra görevine yeniden döndü. Normalde 20 gün sonra gidecekti. Yine gönüllü gitti. Bu zaman zarfında sürekli iletişim halindeydik. Şehit olmadan 3 gün önce oğlum izine gelecekti ve tekrar dönecekti. O gelince biz tabii İstanbul'a ziyarete gidecektik çünkü eşi ve çocuğu oradaydı. Ama o, bize dedi ki "Siz gelmeyin ben geleyim, köyde hem akrabaları hem de sizi görmüş olurum. Eğer siz gelirsiniz sadece beni görürsünüz ama ben gelirim tüm sevdiğim insanları görürüm." Biz de "Ta-

mam, olur.” dedik. Bu telefonla görüşmemizin sabahı şehit oldu. Hainlerin bir roketatarlı saldırısının sonucu zırhlı aracın içerisinde, sabah ezan saatlerinde şehadete erdi. Biz Ankara’ya gitmiştik eşimle beraber. Orada bizi karşılayan özel harekât polislerinden bir tanesi, Mardin’de şehit olan bir polisin, içinde bulunduğu zırhlı aracı açınca güzel bir koku yayıldığını söyledi.” Anlatınca bizim oğlumuz olduğunu söyledik ve polis “Keşke anlatmasaydım o zaman, sizin oğlunuz olduğunu bilmiyordum.” dedi ama iyi ki anlattı. İşte Mustafa böyle şanslı bir çocuktur. Allah herkese öyle bir evlat nasip etsin. İnşallah hepimiz öyle başarılı bir çocuk olursunuz.

Şehit Mustafa Çetin’in eşi Ayşe Çetin ve kızı Fatma Sema’nın şu anki yaşantıları hakkında kısa bir bilgi verebilir misiniz?

ANNE: Ayşe, çocuğuyla İstanbul’dan geldi. Ne bizim yanımıza ne de annesigilin yanına yerleşti. Geldi buraya, bir ev tuttu. Evde kızıyla beraber yaşamaya devam ediyor. Durumu iyi, çok iyi. Onun kötü bir şeyi varsa benim oğlumun eksigiğidir. Köye geldiği zaman annesine gelir, oradan bize gelir. Oğlumun kabrine gideriz beraber. O bize biz ona şimdilik yetiyoruz. Zaten onlar severek evlenmişlerdi. Hiçbir sorunları yoktu. Araları çok iyiydi.

Okulumuzda bu hususla ilgili olarak kitap toplama kampanyası yürütülmektedir ve okulumuz öğrencilerinden de gerçekten ilgi ve katılım var. Şehidimizin adını taşıyan imam hatip ortaokulu ve bu kampanya hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

BABA (Süleyman Çetin): Öncelikle köyümüzdeki okulumuza Mustafa’nın ismini veren milli eğitim müdürümüze, belediye başkanımıza, kaymakamımıza çok teşekkür ederiz. Burada da hocalarımızın önderliğinde okulumuz için bir kütüphane açılmış. Sağ olsun İsmail Hoca da yardım etti. Bizi aradı, buraya gelmemiz için davet etti. Biz de kalktık, geldik. Öğrencilerimizden, hocalarımızdan Allah binlerce kez razı olsun. Çok teşekkür ediyoruz, çok memnun olduk.

Bir baba olarak öğrencilerimize vermek istediğiniz bir tavsiye var mı?

Oğlum daha sizin yaşınızdayken, lisedeyken, polis olmaya karar verdi. Lise bitince de polis olmayı seçti. Benim oğlum çok hayırlı bir evlattı. Buradaki arkadaşlara da hayırlı birer evlat olmayı tavsiye ederim. Vatana, millete hayırlı evlatlar olmalarını söyleyebilirim.

Yazıya Aktaran: Aybüke SEVİNÇ-Emine Sıla GÜZEL

Genç Adam

Kardeş olmanın şuurunda bir gençlik
Müslümanca yaşamının,
Allah'ı yakın olmanın şuurunda bir gençlik

Nizam-i âlem ülküsüyle tutuşan
Adaletin tesisi için çalışan bir gençlik

Peygambere layık,
Ümmet sıfatını taşımak için çalışan bir gençlik

Müslüman kardeşi için dertlenen,
Filistin'de, Suriye'deki çocukları için acı çeken bir gençlik

Ölümünün Allah için olmasını,
Davası için şehit olmak isteyen bir gençlik

Ne diyordu üstat Necip Fazıl;
"Zaman bendedir ve mekân bana emanettir, şuurunda bir gençlik"
Bir gençlik, Bir gençlik, Bir gençlik

Hiç Kimse

BURSA

Güzel yurdumun yaşayan tarihi, en gerçeklerin buram kokusunu doyasıya içine çektiğin coğrafya: Marmara

Bu sene de Marmara'ya hayran kaldım. Hayal ettiğimden daha fazlasına şahit oldu gözlerim ve daha fazlasını işitti kulaklarım. Şimdi sana elimden geldiği kadar güzel anlatmaya çalışacağım.

Saat 23.00. Biz (Annem, babam, ben, ablam, ikizim) Ant'a geldik. Otobüs saat 00.00'da hareket edecek fakat biz tabi erken çıktık. Biraz fazla garantici ama olsun. Otobüse bindik herkes istediği yere oturuyordu. Dördüncü sıraya ben ve ablam oturduk. Neyse bir saat geçti öyle böyle. Otobüs hareket etti. Yastık almamıştık yanımıza otobüste yastık vardır diye. Yoksa da bir şey olmaz demiştik ama bir iki saat dışarıdaki karanlığa boş boş baktıktan sonra uyum geldi. Kafamı dayadım cama. Ha bire sekip duruyor. O an pişman oldum gerçekten yastık almadığıma. O gece resmen hiç uyumadım. Oturarak altı saat yolculuk yaptım. Ve bu gerçekten çok yorucuydu. Sabahı dövülmüş gibi karşılaştım Bursa'da. İşte kahve falan dağıttılar arada. Dinlenme tesislerinde durduk. Hava aldık biraz. Daha sonra yolculuğumuza devam ettik. Ve sabah yedi civarında Bursa'ya geldik. Bu arada tur beş gün beş gece.

18 Temmuz

Bursa'da rezervasyon yaptırılan bir restorantta sabah kahvaltımızı aldık. Bizi ilk olarak tarihi bir çınar misafir etti Bursa'da. Daha önce hiç bu kadar büyük bir ağaç görmemiştim. Ağacın dalları gövdesinden kaç metre uzaklıktaydı. Şaşırmıştım gerçekten. Çünkü çok büyük ve dalları çok uzundu. Bursa'da çok fazla böyle anıt ağaç vardı. Osmanlı'nın ilk başkenti, Bursa'nın göz bebeği, Ayasofya'sı Ulu Cami ile keşfe devam ettik. Ulu Cami'nin içinde ünü dünya sınırlarını aşmış en güzel hat sanatı örnekleri vardı. Ve bu tablolar da ayet, hadis vb. şeyler yazıyordu. Ama öyle rastgele şeyler yazılmamış. Hünkarlara, ibadet eden insanlara mesaj veriyor bu ayet ve hadisler. Allah(c.c.)'nin yüceliği, O'nun emirleri, yine ona döndürüleceğimiz, her nefsin ölümü tadacağı, yer yer vav harfleri ve daha birçok tablo vardı. Ayrıca Bursa Ulu Cami'ye Konya'dan da bir hat sanatı hediye edilmiş ve sağdan ve soldan okununca "Allahü' yazıyor.

Bir de caminin içinde bir çeşme var. Bu çeşme hem camiye ayrı bir hava katıyor, hem de içerdeki nem dengesini sağlıyor. Ve Bursa Ulu Cami'nde öğrencilerde eğitim görürmüş burada. Özellikle de güneş sistemi üzerinde çok ayrıntılı araştırmalar, milimetrik hesaplar yaparlarmış. Ve bu araştırmalar sonucunda da minbere güneşi, ayı ve diğer gezegenleri işlemişler ve bu minbere işledikleri gök cisimleri arasındaki milimetrik mesafeler günümüzdeki yapılan hesaplamalar ile de bire bir tutmuştur. Ayrıca burada Kabe'nin örtüsü de bulunuyor. Ve hemen hemen her camide bulunan Hünkâr mahfilinden bahsedeyim. Hünkârlara suikast girişiminde bulunulmasın diye hünkârların namaz kılması için gizli bir bölüm vardır. Ulu Cami'nde gerçekten her şey o kadar zarif, o kadar ince düşünülmüş ki. Hünkâr mahfilinden namaz kılan hünkârların tam karşısına bir hat sanatı asılmış ve bu hat sanatında şu ayet yazıyor: "İnsanlara adil davran, senden adil Allah var." ve bu ayetin üstünde de yuvarlak bir tabloda İslam tarihinde adaleti ile bilinen Hz.Ömer(r.a.)'ın ismi yazıyor yine çok özenle yazılmış bir biçimde. Tabii ki çok fazla hat sanatı var fakat son olarak bir şey daha söyleyeyim. Bu camide bir hat sanatı daha vardır, burada da şöyle yazar: "Hünkârlar Allah'ın yeryüzündeki vekilleridir." Bu camiye gelen vatandaşlar hünkâr camiye namaz kılmaya geldiğinde üzerini bir örtüyle kapatırlarmış hünkâr bunu görüp nefsine kapılıp kibirlenmesin diye. Tabii Ulu Cami'nin bir diğer önemli özelliği ise muhteşem ekoya sahip olması. Bursa Ulu Cami'ne tabii ki çok fazla turist geliyor. Bir de şöyle bir kural var. Camilere girerken turist olsun Türk olsun herkes başını kapatmak zorundadır. Ulu Cami'nden sonra Tophane'ye çıktık. Tophane'de Osmanlı'nın kurucusu Osman Gazi ve oğlu Orhan Gazi'nin türbesi yer alıyor ve buradan Bursa'yı kuşbakışı seyredebiliyoruz. İlk önce Osman Gazi ve Orhan Gazi'nin ve onların oğullarının, eşlerinin, kızlarının türbesini ziyaret ettik. Ailecek aynı yerde zaten türbeleri. Buradan tabii olmazsa olmazımız öz çekim yaptık Bursa'nın manzarasında. Her şehirde olduğu gibi Tophane de bizim Konya'daki Zafer Çarşısı gibi bir geniş alan. Daha sonra ipekçiliğin geçmişteki ve günümüzdeki merkezi olan Kozahan'ı gezdik. İçinde daha çok ipek şallar satılıyor. İpek kumaşın yani sıra kestane şekerleri de satılıyor burada. Daha sonra gezimizin ardından öğlen yemeği için meşhur Bursa İskender Kebabı'nın tadına baktık. Program dışı olan yerleri de ziyaret ettik. Gelmişken Yeşil Türbe'yi ve Yeşil Cami'yi ziyaret etmemek olmazdı. Yeşil Cami'ye gittik fakat caminin dış duvarları turkuaz taşlarla süslenmişti. Neden yeşil cami dendiğini ise rehberimiz şöyle anlattı: Sabah namazında güneş bu turkuaz taşlara vurmuş ve taşlar yeşil görünürmüş. Sabah namazını kılmaya gelen vatandaşlar da buraya yeşil cami demişler. Son olarak da Emir Sultan hazretlerinin türbesine ve camisine gittik. Emir Sultan Hazretleri Allah(c.c.) dostu bir insanmış. Yıldırım Beyazıd Niğbolu Savaşı'nı kazanırsa 20 tane camii yaptıracaklarını söylemiş, yani Allah'a söz vermiş. Niğbolu savaşını kazandıktan sonra tabii 20 tane cami yaptırmaları gerek. Fakat imkânlar elverişli değil 20 tane cami için. Emir Sultan Hazretleri'ne danışıyor ne yapabileceği ile ilgili. Emir Sultan Hazretleri kendisine üç gün süre vermesini istiyor ve üç gün süre sonunda şu cevabı veriyor: "Hünkâr'ım siz 20 kubbeli bir cami yapın, insanlar o 20 kubbenin altında ibadet ettikçe 20 cami yaptırmış gibi olursunuz" der.

Osmanlı'nın ilk başkenti Bursa'dan ayrıldık ve Çanakkale'ye yol aldık.

BURSA ANIT AĞACI

BURSA ULU CAMİİ

SAYDIM BİR İNSAN

Sayılarla uğraşmak ne de zor bir iş,
Mesela sayıları önemsiz olanlar.
Ya da içimden saymak istediklerim
Saymaya değer olmayanlar,
Sayılmak adına bir kümede buluşanlar...

Hele bir de sayılamaz sayıda olup...

Sayı nedir? Bilmeyen.

Sayıldığını zanneden sayılar.

SAYDIM BİR CAN

Sayılarla uğraşmak ne de zor bir iş,

Mesela yeter artmasın dilediğimiz

Yüreğimizin en derinlerini kanatan...

Alın terimiz, emeğimiz olup bölüştüğümüz

Kadimlik süzgecinden süzdüğümüz...

Ömrümüzü eksiltirken, toplamaktan yorulduğumuz

Sabır niyetine saydığımız sayılar...

Gülten ERTEKİN

GRAFOLOJİ

Grafoleji, yazı ve işaret anlamına gelen "grafo" ve bilim anlamına gelen "loji" kelimelerinden oluşuyor. Kişinin yazısına bakarak yazan kişinin karakterini çözümlenmeyi amaçlar. Bilim olarak ilk defa 17. yüzyılda kullanılmaya başlanmıştır. 1622'de Camilio Baldi "Seri El Yazısıyla Yazarının Nitelik ve Özelliklerini Tanıma" adlı eseri ile grafolojinin temel taşını koymuştur. Sonrasında 1792'de J. chr. Grohmann yazı sahibinin saç rengine kadar bilebileceğini savunması grafolojiye karşı ilgi uyandırmıştır. E. Hoquard davranışlarımızın daha kapsamlı olduğunu ve bilinçsiz yaptıklarımızın aklın, duyguların yansımasıdır, diyerek katkıda bulunmuştur. İlk sistemli ve titiz inceleme j. B. Delestre tarafından yapılmıştır. Yazı türlerini: düzenli, gevşek, çarpıtılmış olarak üç gruba ayırmıştır. Grafoloji biliminin modern anlamdaki kurucusu olarak 1872-1956 yılları arasında yaşamış olan Alman psikolog Ludwig Klages gösterilmektedir. Klages, grafolojiyi ilk kez psikolojinin bir yöntemi ya da bir dalı olarak görmekten ayrılıp kendi başına bir bilim olarak değerlendirmiş ve uygulamıştır.

Adli olaylarda ve bazı ülkelerde iş başvurularında, el yazısına göre değerlendirmeler yapılmaktadır. Avrupa'da ve Amerika'da üniversitelerde dersleri ve bölümü vardır. El yazısını bilimsel olarak inceleyen, psikoloji ve sosyoloji gibi bilim dallarıyla etkileşimli bir bilim dalı. Yazının nasıl analiz edildiğini basitçe şöyle açıklayabiliriz:

Harf ebatı: Çok küçük ebatlı harfler, yaratıcılığın ve üretkenliğin simgesidir. Aynı zamanda hassas bir yapının göstergesidir. Küçük ebatlı harfler; araştırmacı, iletişimi kuvvetli kişilerin simgesidir. Orta ebatlı harfler; geniş bir düşünür ve iyi bir eğitimcinin simgesidir. Büyük ebatlı harfler; canlı, enerjik, büyük hedefleri olan kişileri simgeler. Çok büyük ebatlı harfler; dürüst bir yapı ve çevresine sonsuz güvenen kişilerin simgesidir.

Yazıdaki açılal dereceler: Grafometre denilen bir alet yolu ile yapılan bir ölçümdür. Alışlagelmişin dışında geri yöne doğru olan yatık yazı; kişinin sürekli geçmişini sorguladığını ve geçmişe olan bağlılığı gösterir. Baskılarla büyüyen bir yapı diyebiliriz. Alışlagelmiş dik aşağı ve yukarı olan yazı; analizci, titiz yapıda olan, sorumluluk bilinci oturmuş bir kişiyi gösterir. Bildiğimiz normal açı; sağ yöne hafif

yatık yazıdır. Saygılı ve kendi halinde bir yapının sahibi bir kişiyi gösterir. Yatık yazı; mesleki alanda başarı potansiyeli olan, cömert ve verimli kişiliği gösterir. İşi ve kişiliği bütünleşmiş insanlardır. Çok yatık yazı; aşırı derecede zarar verici nitelikteki insanlara aittir, sinsidirler ve heyecanlıdırlar. Karışık açılı yazılar; hem sağa hem de sola yatık olan karmaşık yazı, aynen kişinin çift karakterli olduğunu anlatır. Karar verme zorluğu çeken kişilerdir.

Satırlar içindeki boşluklar: Sıkışık olan satır aralıkları; kendini her zaman ön plana koymayı seven birini gösterir. Normal olan satır aralıkları; net ifade gücü ve dürüst bir yapıyı sergiler. Seyrek olan satır aralıkları; kariyer sahibi bir kişinin göstergesidir. Eşit olan satır aralıkları; bu kişi dikkatli, adil bir yapıdadır ancak çok karamsar kişilikte olduğundan temkinlidir.

Harfler arası boşluklar: Eşit boşluklar; akıcı ve berrak düşünce sahibi birini gösterir Eşit olmayan boşluklar; aceleci ve karamsar düşünce sahibi birini gösterir. Bitişik aralıklı yazı; olumlu kişiliğe sahip, şüpheli yaklaşımı, ısrarcı birinin göstergesidir. Kesik aralıklı yazı; düşünce akışı esnasında yüksek performans kazanan bir kişiyi gösterir. Bitişik aralıkları olmayan yazı; hayal gücü yüksek, sezgileri güçlü bir yapıyı gösterir. Yanlardan basık biçimde yazılan yazı; her satır yakınsa, zarar verici yapıdadır. Maddi konulara önem verir. Her satır yayılmış ise; şüpheli kişiliğin göstergesidir, savurgan bir yapıdır.

Harf şekilleri: Yuvarlak harfler; görev bilincine, ahenkli çalışmaya ve ev ortamına ihtiyaç duyan birini gösterir. Köşeli harfler; fazla enerjik ve işleri çabuk bitirme arzusundaki birini gösterir. Blok harfler; kendinden emin, mantıksal yaklaşan birini gösterir. Düzgün harfler; görev bilincine sahip birini gösterir. Dağınık harfler; sorumluluklarından kaçan birini gösterir. Ebatça küçükten büyüğe doğru giden harfler; dürüst çalışma ve azmi gösterir. Ebatça büyükten küçüğe doğru harfler; arkadaş canlısı dürüst bir yapıyı gösterir.

Harflerin açık ve kapalı oluşu: Açık ve net harfler; içten ve samimi birinin göstergesidir. Kapalı ve karışık harfler; saygılı ancak çekimser, şüpheli bir yapının göstergesidir.

Kelimelerin son harfi: Kısa şekil, düşünceli ancak biraz bencil birini; uzun şekil, vurdumduymaz birini gösterir. Dik yükselen şekil, değişken ve etki altında kalabilen birini; yükselen eğri şekil, doğa düşkünü bir spirüali açılı yükselen eğri şekil, arkadaş canlısı birini kelime üzerinde ters yöne dönen şekil, kararlı birini kelime altında ters yönde dönen şekil, egoist birini gösterir. Aşağı düşen şekil, yüksek iradeli birini yukarı çıkan şekil, inatçı birini yükselişte kıvrımlı şekil, tabiat sevgisi sahibi birini yatay olarak kıvrımlı şekil, tek kendini düşünen birini alçalışta kıvrımlı şekil, kararsız birini büyük ve iri son harf, kibirli birini nokta ve tire kullanılan şekil, romantik birini net bir nokta ve diğer noktalama işaretleri; başarı yolunda çalışkan birini Silik bir nokta ve diğer noktalama işaretleri; başarı kesin hedefi olan birini cümle sonu noktasız, kendine güvenen birini göstermektedir.

Büyük harfler: Klasik ve sade olanlar, pratik zeka ve güvenin göstergesidir. Klasik matbaa şeklinde olanlar, sanatçı ve bilimsel birini gösterir. Zarif olanlar, yeniliklere açık birini gösterir. Çok süslü olanlar, detaycı birini gösterir. Küçük olanlar, kendini yükseklerde gören birini gösterir. İrice olanlar, kendini beğenmiş ukala birinin göstergesidir.

İmzalar: Birincisi resmi olan, ikincisi ise bireysel attığımız imzalıdır. Harflerin yatık olması halinde cömert ve cesur birini, sonradan eklenen dönüş çizgileri olması halinde gurur sahibi birini, aşırı süslü olması halinde kendini beğenmiş birini, yuvarlak dönemeçler olması halinde bağımlı ve ahenk isteyen birini, matbaa harfi olması halinde iradesi güçlü birini, köşelerin sık olması halinde lider birini, harflerin aşırı büyük olması halinde kendini beğenmiş birini, harflerin aşırı küçük olması halinde çekimser birini, harflerin karmaşık olması halinde araştırmacı birini gösterir.

Sude AKPINAR

SALI

Bir ses duyuyorum. Sevmediğim... Ah, bir bulsam şu sesi. Açıyorum gözümü alarmmış meğer. Kapatıp yatağımdan kalktım. Günlerden ne? Kahvaltıda sigara böreği var. Kahvaltıdan sonra dışarı çıktım. Hızlı adımlarla Zaman Sokağı'ndan geçerken yine bir ses, bana sesleniyordu:

- Aziz!

Baktım. Tanımaya çalışıyordum. Gözlük, kıvrıkcık saçlar... Ziya'ydı. Bisikletiyle yanıma geliyordu. Önünde bir oyuk vardı. Tekerleği oyduğuna girince tepetaklak oldu. Yanına koştum:

-İyi misin?

-Bana bir şey olmaz, hay böyle işin... Baksana! Tekerlek yamulmuş.

-Bisikleti şuraya kitleyiver. Sen iyi olduğundan emin misin?

- İyiyiz dedik ya uzatma, gel beraber gidelim.

Birlikte okula giderken hiç konuşmadık. Sınıfa geçtik ve sıramıza oturduk. Ders neydi? Ders zili çaldı ve Beyza Öğretmen de sınıfa geçti. Ders sıkıcı gidiyordu, her zamanki gibi, dersin sonlarına doğru öğretmenin telefonun çaldı:

- Çocuklar bunu açmalıyım siz sessiz olun.

Dedi ve sınıftan çıktı. Zaten bir kaç dakika sonra zil de çaldı. Tüm sıkıcı derslerin sonunda tek başıma eve gittim. Ödev yapmak istemiyordum. Yapmadım da. Öylece oturmuşum akşama kadar. İçimde bir şeyler olacaktı gibi bir his var. Göremediğim, karanlık bir his. Geç olunca yattım. Bir şey düşünmeye çalıştım ve uykuya daldım. Uyuduğum sırada bir ışık parıltısı gördüm. Pek önemsemedim. Gözümü açtığımda çoktan sabah güneş doğmuş, okul çantam beni bekliyordu. Hemen kalkıp mutfağa gittim. Yine mi sigara böreği? Yiyip dışarı çıktım. Zaman Sokağı tabelasına bakıp yoluma devam ettim. Bir şey eksik gibiydi. Evet, evet. Alarmım çalmadı bugün. Bozuldu herhâlde. Bunları düşünürken yine Ziya'nın dünkü o kalın ama bir o kadar bakılası sesini duydum:

- Aziz!

Tıpkı dünkü gibi bana doğru bisikletle geliyordu. Önündeki oyuk... Ne zaman yaptırmış ki bisikleti. Yine düşmez umarım. "Patt!" diye bir sesi Ziya'nın inlemesi takip etti:

- Ziya bu ikinci oluyor. İyi misin?

- Bana bir şey olmaz, hem ikinci derken?

- Dün de düştün ya böyle, hatta bisikletinin tekerleği yamulmuştu.

- Tekerlek mi? Ah, tekerlek yamulmuş!

- Evet, dün de böyle oldu.

- Dün mü? Dün okula gelmedim ki ben Aziz, asıl sen iyi misin?

- Dün salıydı ama...

- Saçmalama bugün salı.

Bir an için korkuya kapıldım. Neler oluyor? Dün salıydı. Eminim.

- Hadi gel beraber gidelim. Geç kalacağız.

Yolda hiç konuşmadık, dünkü gibi? Dün salıydı, eminim. Sınıfa girdik ve ardından Beyza Öğretmen. Dünkü konuların aynısını işliyorduk:

- Hocam biz bu konuları dün işlemiştik.

- Aziz? Dün sizinle dersim yoktu ki oğlum.

- Hayır hocam, dün salıydı.

Ziya araya girdi:

- Hocam, bana da aynısını söyledi

- Ama öyle, hatta sizin telefonunuz çalmış...

Tam o esnada hocanın telefonu çaldı. Herkes bana şaşkınlıkla bakıyordu.

Beyza Hoca telefonunu açıp sınıftan çıktı. Ardında zil çaldı. Diğer derslerde de dünkü gibi aynı konular ve ödevler... Anlamıyorum. Her şey aynı oluyor. Eve vardığımda anneme:

- Anne dün salıydı değil mi?

30

- Hayır oğlum, bugün salı.

İyice korkmuştum. Akşam olunca "Yarın her şey düzelecek" ümidiyle yattım.

Yine o ışık parıltısını gördüm. Yatağından sıçradım. Çoktan sabah olmuştu. Koşarak mutfağa gittim.

Sigara böreği mi? Allah'ım! Hep aynı günü mü yaşıyorum? Hani bir kediyi sevmek istersiniz de o kedi size korkarak bakar ya. İşte bende anneme böyle bakıyordum:

- Anne, dün salıydı değil mi? Lütfen salı de.

- Hayır...

Annemin sözünü dinlemeden kapıya gittim:

- Oğlum nereye? Daha kahvaltını yapmadın.

Dışarı fırladım ve Zaman Sokağına saptım. Oradan gelecek sesi tahmin edebiliyorum:

- Aziz!

Ne olacağını biliyordum ve cevap verdim:

- Oyuğa dikkat et!

Ziya hızlı bir manevrayla yön değiştirdi ve düşmedi. Yanıma geldi:

- Sağol Aziz, az daha düşüyordum.

- ...

- Suskunsun bugün.

- Ziya

- Ne?

- Dün salı mıydı?

- Yok, bugün salı. Dün değil. Gel beraber gidelim.

Yolda giderken Ziya'ya şöyle dedim:

- Sana hiç hep aynı günde takılıp kalmışsın gibi oldu mu?

- Hayır, neden sordun?

- Hiç...

Günler, haftalar, aylar... Ne kadar zaman geçerse geçsin hep salı gününe sabitim. Her uyandığımda artık midemi bulandıran sigara böreğini yemekten vücudumda yaralar çıkıyordu ve en kötüsü diğer kişilerin aksine ben yaşlanıyordum! Saçım, sakalım uzuyor ve ağarıyordu. Sadece bir kişiden "Bugün salı" demesini istiyorum. Biraz düşündükten sonra anladım ki hayatımda pek bir şey değişmedi. Bu olay olmasaydı da ben neredeyse her günü aynı geçirecektim. Ama şimdi Zaman Sokağı'nda bir kaldırıma oturmuş yaşlanmayan insanları izliyorum. Çarşamba gününden mahrum bırakılmış, geleceksiz ve yarınsız bir insan olarak...

Ahmet Alkım YEŞİLDAĞ

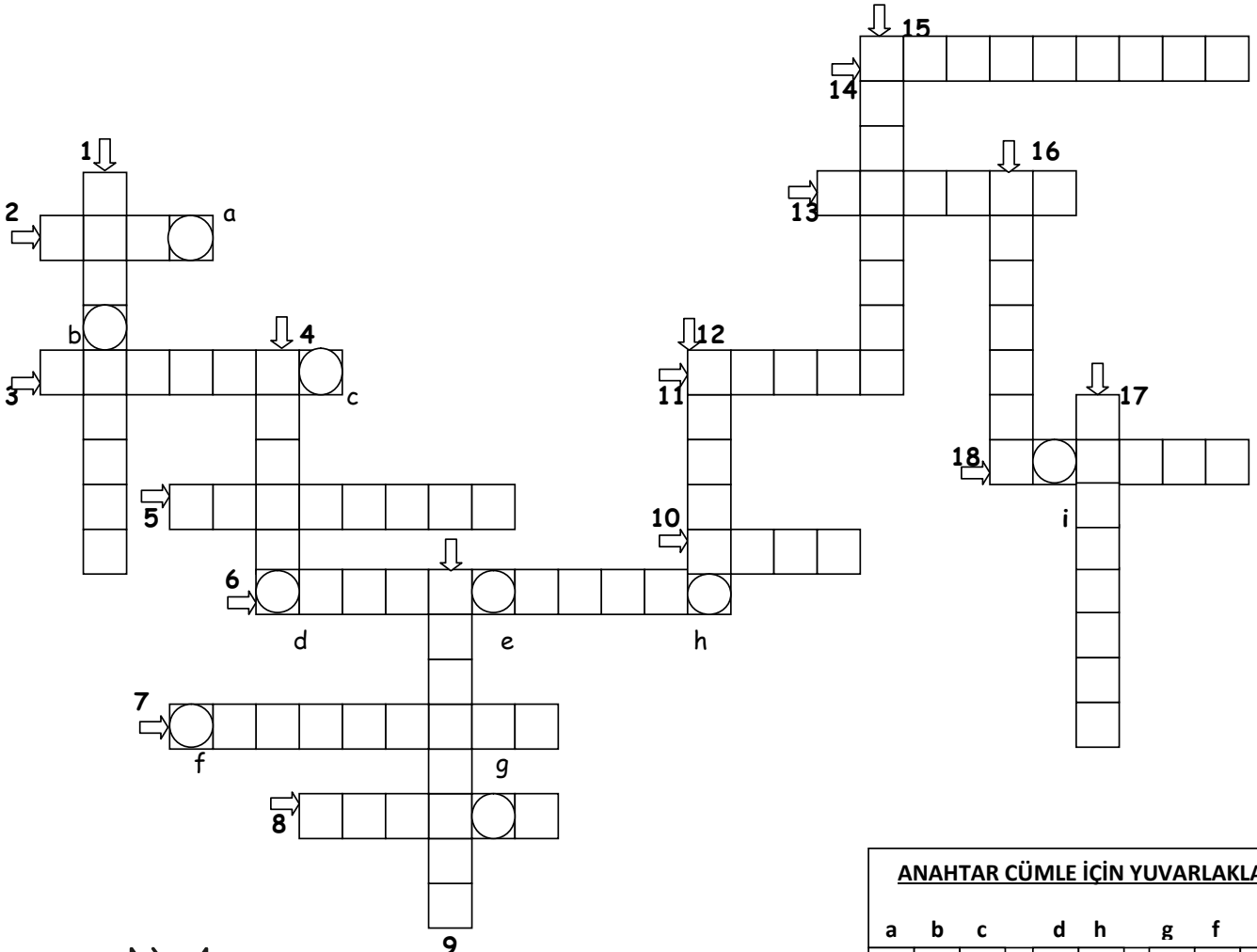
(ACİL) P.DR. SERVİSİ BÖLÜMÜ

Psikoloji ile ne kadar yakınsın? Bulmacayı çöz. Hem yeni kelimeler öğren hem de eğlen. Anahtar cümleyi bulduğun-
da lütfen yüksek sesle söyle. 😊

PSİKOLOJİ SÖZLÜĞÜ BULMACASI

1. **Toplum bilimi.**
2. Belirli nesnelere veya durumlar karşısında duyulan olağan dışı güçlü korku.
3. **Hayvan korkusu.**
4. Öğrenilmiş ya da yaşanmış konuları, bunların geçmişle ilgisini bilinçli olarak zihinde saklama gücü, hafıza.
5. **Yanlış algılama ve duyu yanılsaması, yanılsama.**
6. Kapalı alan korkusu.
7. **Yürek darlığı, aşırı sıkıntı, kaygı, bunaltı.**
8. Yaşanılan bir olayı daha önceden yaşamışlık veya görülen bir yeri daha önceden görmüş olma duygusu.
9. **Duyu organlarını, bilinen başka iletişim araçlarını kullanmadan iletişim kurulması.**
10. Anlama ve kavrama kapasitesi, anlayış.
11. **Konuyla ilgili bilgilerin özgün yazılı sorular yoluyla ve bir mülakatçı aracılığıyla kişilerden elde edilmesi esasına dayalı bir veri toplama biçimi.**
12. Bellek yitimi
13. **Sözle, bakışla telkin yapılarak sağlanan bir çeşit uyku durumu.**
14. Ruh bilimi.
15. **Kötümser.**
16. Aşırı kiloluluk.
17. **İyimser.**
18. Kişinin, kendisini başkasının yerine koyarak onun duygularını, isteklerini anlayabilme yeteneği.

Merve MENKET

ANAHTAR CÜMLE İÇİN YUVARLAKLARA BAK.

a	b	c	d	h	g	f	e	i
								I

Kes artık

Geç sıraya

- Ali Hoca -

Boş derste top alamazsınız

El göster

Sınıfa top göstermeyin

- Emine Hoca -

Peygamberimiz ne diyor?

Kısaca şu gençler

Çocuklar

Burayı çok iyi dinleyin

Bu sınıfa çok seviyorum

- Habib Hoca -

Gerizekali!

Kalemimizi kullanacaksınız

Evet çocuklar

HOCALARIMIZA SORDUK

Yoksulluk Nedir?

Ufuk Çiftçi: (Direk, hiç düşünmeden!) "Yoksunluktur."

Hasan Abaoğlu : (Hafif bir gülümsemeye) "Bu Dünya'da umudunu kaybeden insan en yoksul insandır."

Duran Çetin : "İlk aklıma geleni söylüyorum; imandan yoksun kalmaktır, ibadetlerden uzak durmaktır."

Fatih Erdoğan : (Edebi bir cevap vermem lazım!) "Ruhun fakirliği, şükretmeyen insan."

Akif Aytaç : (Gülümseyerek) "Yoksulluk zenginliktir."

Yusuf Kısa : "Bence en büyük yoksulluk kişinin imansız olmasıdır." (Her zamanki samimi gülümsemesiyle.)

Musa Avcı: Yoksulluk, nedense insanların aklına hep maddi açıdan yetersiz olma yani fakirlik gelir. Ne hikmetse yoksulluk bana yalnızlığı çağırır.

Kazım Pullu: Haa, yoksulluk...(Uzun süre düşündü.) İnsanın içindeki tutunduğu dalı kaybetmiş hali. Bence budur yoksulluk!

Nazan Yılmaz: Derin, manevi duyguları olmayan, her gün yeni bir şey öğrenmeyen, kitap okumayan, kendinde hoşgörüyü barındırmayan, sevmeyen yoksuldur.

Ümit Sarıaltun: Yoksulluğun tanımı mı olur? Maddi, manevi ve kültürel açıdan olabilir. Ama asıl yoksulluk manevi yoksulluktur. Kültürel ve maddi yoksulluk halledilebilir ama manevi yoksulluk halledilemez.

Adem Asan: İıı, şey... Sadece ekonomi ile ilgili değildir. İnsan neden mahrumsa onun yoksunudur.

Muhittin Taş: (Biraz düşündü ve Ali Fuat Hoca'nın düzeltmesiyle). Herhangi bir konuda eksikliği olmak.

Yıldırım Erdem: (Baya uzun süre düşündükten sonra, tebessüm ederek)"Allah (c.c) kimseye akıl yoksulluğu vermesin."

Volkan Önder Erikçi: (Hiç düşünmeden cevabı yapıştırdı) İhtiyaçların sınırsız olması. Bir insanın ihtiyacı ne kadar azsa o kadar zengin ve hürdür.

Mustafa Özçat: Soruyu sormak için yanına gittiğimizde: "Yine abuk sabuk kelimelerden değil demi?" dedikten sonra soruyu sordüğümüzde "İnsanın sahip olduğu şeylerin farkında olmasıdır."

ENFORMATİK/ ALGORİTMİK DÜŞÜNME VE BİLGE KUNDUZ ETKİNLİĞİ

Enformatik; Bilginin nasıl üretildiği, iletiildiği ve kullanıldığını inceleyen, insan yaşamının vazgeçilmez olan bir bilim dalıdır. Bilginin organizasyonu ve sınıflandırılmasını içerdiğinden özellikle bilgisayar ve iletişim teknolojileri alanında kendine yer bulur. Eğitim-öğretim açısından değerlendirildiğinde; enformatik ve bilgi-işlemsel düşünme ile eleştirel, analitik, mantıklı ve özgün düşünme becerilerinin gelişmesinin bireylere sağlayacağı en önemli kazanım olduğu söylenebilir. Bilgi-işlemsel düşünmenin diğer düşünme becerilerinden farklı yönünün insan-bilgisayar iletişiminin en üst düzeyde olmasıdır diyebiliriz. Ayrıca bilgi-işlemsel/enformatik düşünme: okuma, yazma ve temel matematik kavramlarının evrensel bir yetenek olarak algılanmasıdır. Öğrencilerin bilgi-işlemsel düşünme yetenekleri ile çözümleri test etmek ve geliştirmek için teknolojik yöntemlerden yararlanarak problemleri çözmeleri ve çeşitli stratejiler geliştirerek bunları kullanma becerilerini geliştirmeleri hedeflenmektedir.

Bu bağlamda okulumuzda öğretim programlarında etkin bilişim teknolojilerinin kullanımı bileşeni kapsamında, enformatik, algoritmik ve bilgi-işlemsel düşünme süreçlerinin yaygınlaştırılması ve öğrencilerin farkındalıklarının artırılması amacıyla Ankara Üniversitesi öncülüğünde: Okulumuz matematik öğretmeni Sibel HATIPOĞLU koordinatörlüğünde 9/A, 9/B ve 10/B sınıfı öğrencilerinden gönüllü olan 23 kişilik bir grupla 'Uluslararası Bilge Kunduz' etkinliğine katıldık. Etkinliğe katılan öğrencilerimizin farklı bir bakış açısı kazandıklarını ve çok eğlendiklerini memnuniyetle öğrendik. Ayrıca etkinlikte 135 tam puan üzerinden 123 puan alarak okulumuzu en iyi şekilde temsil eden öğrencimiz Hasan Eymen KARTAL'ı da ayrıca kutluyoruz.

Sibel HATIPOĞLU

OKUL HAYATIMIZA BİLİNMEZLİKLERİYLE GİREN STEM VE STEM KULÜBÜMÜZ

Sizin de içinizden geçen cesaret edip öğretmenlerinize sorabildiğiniz ya da sormadığınız hep bir soru vardır ya. Özgüveni yüksek olan ama iş ders çalışmaya gelince zorlanan öğrenciler hep sorarlar “Öğretmenim, bunlar bizim günlük hayatımızda ne işe yarayacak?”. Özellikle matematikçilere en çok yöneltilen sorudur bu. Matematik öğretmenleri oldukça mağdur durumdadır bu konuda. Örneğin bir matematikçiye sorarsınız. Size bir şeyler söyleyecektir mutlaka ama söylenenler sizi asla tatmin etmeyecektir. Bu konuda bir ara imdada bir komedyen yetişmişti. Cem Yılmaz “Lise de işinize yarıyor.” diyerek kendince bir çözüm yolu göstermişti.

Evet, şaka bir yana bu sorun meğer sadece sürekli kendini güncelleyen değişen sistemimizin bir sorunu değildir. Tüm dünyanın sorunu olsa gerek ki Amerika buna istinaden 2012 de bir akım başlatır: STEM akımı. Kök anlamına gelen STEM, **S**cience, **T**echnology, **E**ngineering, **M**athematics kelimelerinin ilk harflerinden oluşan bir kelimedir. Bilim, mühendislik, teknoloji ve matematik derslerini aynı anda kullanan proje tabanlı bir eğitim şeklidir. Böylelikle öğrenciler matematiği de kullanarak belli sorunlara çözümler ararlarken, yaparak ve yaşayarak öğrenme fırsatları bulurlar. STEM Kulübünün faaliyetlerini ve hedeflerine geçmeden önce sizlere STEM’i biraz daha açmak istiyorum.

STEM: fen bilimleri, teknoloji, mühendislik ve matematik alanlarını bütünleştiren bir öğrenme ve eğitim yaklaşımıdır. STEM eğitimi, dört ayrı alanda disiplinler arası ve uygulamalı bir yaklaşımla öğrencileri üretici ve buluşçu olarak eğitime fikrine dayanan bir öğretim programıdır. STEM eğitimi, proje tabanlı öğrenme yaklaşımını uygulayarak bu dört disiplini birbirinden ayrı konular olarak öğretmek yerine gerçek dünyadaki problemleri çözmeyi amaçlayan buluşlara ve üretime dönük uygulamalara dayanan uyumlu bir öğrenme paradigmasıyla bu disiplinleri birbirine entegre eder. STEM eğitimi; fen, teknoloji, mühendislik ve matematik disiplinlerini bir araya getirerek aralarındaki ayrımı ortadan kaldırarak anaokulundan üniversiteye kadar bu eğitim müfredatı sayesinde sorgulayan, araştıran, üreten ve yeni buluşlar yapabilen bir neslin yetiştirilmesini amaçlar.

Küresel ekonomi değişmektedir. Mevcut meslekler, otomasyon teknolojilerini oluşturan cihazlar ve icatlar (ileri robot teknolojileri, yapay zeka, vb.) sebebiyle ortadan kalkmakta ve

bu teknolojik gelişmeler sonucunda her gün yeni meslekler ortaya çıkmaktadır. Teknolojideki sürekli ilerlemeler, öğrencilerin öğrenme ihtiyaçlarını ve ortamlarını her gün değiştirmektedir. Artık günümüzde işveren işe alımda adayların STEM yeterliliklerini, diğer bir ifadeyle; adayların sorgulama, araş-

tırma, düşünme, üretme ve buluş yapma becerilerini sorgulamakta ve sektördeki bu eğilim artarak devam etmektedir. Günümüzde en hızlı büyüyen sektörlerde işlerin yüzde 75'i STEM becerilerine sahip çalışanlara gereksinim duymaktadır. Sanayi kuruluşlarının rekabetçi olmak için sürekli değişen mesleklere uyum sağlayabilen ve çevrelerindeki problemleri çözmek için proje geliştirebilen insanlara ihtiyacı vardır. Projeye dayalı STEM eğitimi aracılığıyla geliştirilen beceriler, öğrencilerin okullarında ve meslek hayatlarında başarılı olmalarını sağlayacaktır.

STEM, kodlama ile de yakından ilişkilidir. Eğitimin her kademesinde kodlamayı kullanabiliriz. Türkiye'nin gelişebilmesi, yeni bir sanayi hamlesine girebilmesi ve 'endüstri 4.0'ı yakalayabilmesi için öğrencilerimizin kodlamayı bilmesi gerekiyor.

Şu anda ilkokula giden çocuklar büyüdüğünde çok farklı bir dünyada yaşıyor olacaklar. Adeta bu dünyada yaşamıyor olacaklar. Teknolojiyi çok farklı şekillerde ve her alanda kullanacağız. Ne kadar gerçekleşir bilemem ama şöyle bir öngörü var: o dönemde her bir insanın internete bağlı ortalama 22 cihazı bulunacağı öngörülmektedir. Saatten buzdolabına, fırından kameraya kadar her şeyimiz internete bağlı olacak ve hayatımızın her alanında kodlamayı kullanıyor olacağız. Artık kodlama okuma-yazma gibi her öğrencinin temel beceri olarak edinmesi gereken bir gereksinim haline gelmiştir.

Çünkü geçtiğimiz son 10 yılda Google ve Facebook gibi dijital şirketlerin, Türkiye'deki en büyük sanayi şirketlerinin cirolarını geçtiğini, birkaç senede çok daha büyük gelirler elde ettiğini görüyoruz. O yüzden Türkiye'nin de gelişebilmesi, yeni bir sanayi hamlesine girebilmesi ve endüstri 4.0'ı yakalayabilmesi ve daha da çok geç kalınmaması için öğrencilerimizin kodlamayı, en azından kodlamanın mantığını ve teknolojiyle neler yapılıp yapılamayacağını bilmesi gerekmektedir.

İşte biz de tam bu noktadan yola çıkarak öğrencilerimize STEM'i tanıtmak, hayal güçlerini kullanmalarını sağlamak, yaratıcılıklarını geliştirmek suretiyle projeler üretmelerini sağlamak ve yine öğrencilerimizi gelişen dünyaya ayak uydurmalarını sağlayarak donanımlarını güçlendirmek üzere STEM Kulübünü kurmuş bulunmaktayız. Çalışmalarımız yoğun ve kararlı bir şekilde adım adım devam etmektedir. Öğrencilerimizin bir kısmı robotik ve kodlama üzerinde yoğun çalışmalar yaparak projeler üretiyorlar. Diğer bir kısmını da proje üretmek istediği derslerin öğretmenleri ile buluşturarak STEM mantığıyla STEM projesi oluşturmalarına yardımcı oluyoruz. Öğrenciler kulüp çalışmalarında bir proje konusu nasıl araştırılır, proje nasıl yapılır, nasıl hayata geçirilir, prototipi nasıl yapılandırılır gibi sorulara cevaplar buluyorlar. İşin en güzel yanı kulüp öğrencilerimizle, yaşadıkları tecrübeleri diğer öğrencilere aktararak birbirlerini motive eden, paylaşan, paylaştıkça güzellikleri çoğaltan bir ortam yakalamış bulunmaktayız.

Bu sene kulübümüz yeni kurulduğu için bir STEM çalışma alanı olmadığından okulumuz fizik laboratuvarını kullanımımıza açan okul müdürümüz Şaban Yavuz'a teşekkür ediyoruz. Şimdilik çalışma alanımızı arzuladığımız ortama dönüştürme çabalarımız devam etmektedir. Eksik malzemelerimiz olmasına rağmen öğrencilerimizin gayretleriyle projeler üretmek ve bunları okulumuz bilim fuarında sergilemek istiyoruz. Bazı projelerimizle de yarışmalara katılmak hedeflerimiz arasında. Her şeyin ilkleri zordur ama başardığımızda ve küçük bile olsa bir şeyler ürettiğimizde yaşadığımız mutluluk her şeye değer diyoruz. Biz STEM kulübü olarak sıcacık bir aileyiz. Şimdi sizlere buradan sesleniyorum, kulübümüz katılmak isteyen herkese açıktır ve isteyen herkese yardımcı olmak için de her an burada hazırız, diyoruz.

Yasemin Çetinkaya | Matematik Öğretmeni

KANUN EŞLİĞİNDE SÖYLEŞİ

Okulumuzdaki farklı hobilerle uğraşan arkadaşlarımızı bulduğumuz ardından da onlar keyifli mü-lakat ile beraber hoş sohbetler gerçekleştirdiğimiz bu bölümde Latife BEKTAŞ'ı tanıdık. Kendisi- ne ricalarımızı kırmayıp isteğimizi kabul ettiği için de teşekkür ediyoruz. Bize sonradan katılan Kazım PULLU hocamıza da hem sohbetimize eşlik edip hem de destek olduğu için teşekkürlerimizi sunuyo-ruz. Siz okuyucularımıza keyifli okumalar diliyoruz.

Bize biraz kendini tanıtır mısın?

Adım Latife BEKTAŞ.10-E sınıfındayım. Uzun süredir kanun çalıyorum.

Çaldığınız müzik aletinin ismi nedir? Nasıl bir sistematiği bulunmaktadır?

İsmi kanun. Zor bir sistematiği var. Üzerinde 70 tane tel bulunuyor. Her notada yani daha doğrusu her perdede 3 tel bulunuyor. Bu üç telin hepsini bulunduğu notaya göre akort ediyoruz.70 telin her birinin akort etmek için ayrı bir burgusu var. Yani 70 tane de burgu bulunuyor. Bemolleri, diyezleri ayarlamak için (Türk Müziğindeki ara sesler) yanında bulunan mandalları kullanıyoruz. Bunlar piriç-ten yapılıyor sanırım. Bunları, parçaları çalarken sürekli indirip kaldırıyoruz. Bir elim notaları çalarken diğeri mandalları indirip kaldırıyor. Mızraplarla çalıyoruz. Başka bir şeyle çalamıyoruz. Yani mızraplar plastik olamıyor. O zaman ses temiz gelmiyor.

Kanunu akort ederken kullandığın o alet hakkında da bilgi verir misin?

Bulunan burguları elimizle çeviremiyoruz çünkü çok sert. O yüzden anahtara benzeyen bir alet ile çeviriyoruz. Özel bir adı yok ama akort anahtarı diyebiliriz. Büyük ve demirden yapılan bir parça.

(Geniş bakış açımızla "gizli bir yerin anahtarı " olabileceğini düşündük.)

Neden kanun?

Babam küçüklüğümde sürekli sana kanun alacağım tarzı şeyler söylüyordu. Hayatımda hiç görmediğim sadece birkaç kere sesini duyduğum bir enstrüman. Ben pek ciddiye almıyordum tabi. Bir gün geldi bana kanun aldığını söyledi. Ve o şekilde başladım kanuna.

(Kazım PULLU hocamız da bu arada davetimizi geri çevirmeyip sohbetimize dâhil oldu. Girer girmez zor bir enstrüman olduğunu vurguladı. Bizler de öğrendiğimiz kısa bilgilerle hocamızın bu sözlerine destek olduk.)

Babanızın bu isteği seni nasıl etkiledi? Kanunu bir zorunluluk olarak mı hissettin?

İlk başta öyle hissediyordum. Hiç sevmemiştim. Yapamayacağımı da düşünüyordum. Çünkü 12 yaşındaki bir çocuk için korkunç görünüyordu. İlk zamanlar zorunluluk olarak devam ettim, çalmak istemiyordum diyemiyordum. Ama sonrasında zamanla hoşuma gitmeye başladı, ısındım. Şu anda seviyorum. Hiçbir bir problemimiz yok.

Kanun çalarken neler hissediyorsun?

Kanun çalarken çok heyecanlanıyorum. Daha önce anlattığım şekilde bir elimle çalarken diğer elimle mandalları ayarlıyorum. Yani çalarken çok mutlu oluyorum. Çalmayınca kendimi boşlukta hissediyorum.

(Meraklı bizlerden bir soru daha)

Kaç yıldır kanun çalıyorsun?

4 yıldır ama araya pek çok boşluklar (TEOG) girdi. Bu yüzden çok fazla ilerleyemedim. İlk başta çalmak istemeyişimden dolayısıyla derslere gitmiyordum. Bu da ilerleyememe bir etkendi.

Kanun sana neler katmış olabilir?

En başta müzik kulağımı geliştirdi. Türk sanat müziğine de ilgi duymaya başladım. Daha farklı şeyler öğrendim. Müzik dersime çok katkısı oldu. Genellikle müzik ders notlarım çok yüksek oluyor.

(Kazım Hocamız da öğrenciler için bundan daha güzel bir katkı olamaz tabi ☺ diyerek bizi destekledi.)

Daha farklı gruplarda bulunma şansım oldu. Müzik gruplarında falan yani... Aynı şekilde daha farklı insanlar tanıdım.

Kanun benim bildiğim kadarıyla çalınması zor bir müzik aleti bununla nasıl başa çıktın?

Bununla tam olarak başa çıkabilmiş değilim. Halen de başa çıkmaya çalışıyorum. Bence düzenli çalışmaktan çok sabırlı çalışmak gerekiyor. Yani düzen de önemli tabi ama sabır kesinlikle gerekli. Çünkü cidden zor bir alet...

(Görünüşü bile korkunç diyerek yine biz araya girdik.)

O yüzden bir parça oturana dek çalışıyorum ardından oturmuş halini tekrar çalışıyorum. Farklı yerlerde deniyorum, farklı seslerde deniyorum.

Anladığım kadarıyla aileniz sanata yatkın bir aile. Peki, bu aile içinde sanatla iç içe başka kimler var?

Babam sanata çok yatkın bir insandır. Türk sanat müziğini çok sever. Sürekli olarak dinler, söyler. Ney üflüyordu bir aralar ama bıraktı. Annem bir dönem ud çalmaya çalışmış. Çalışmış ama sadece. Yani biz sürekli farklı aletlere başlayıp bırakmışız. Kardeşlerim de resme çok yatkınlar onları da destekliyorlar. Onların da farklı müzik aletlerine ilgileri var ama yaşları daha küçük olduğu için almadık herhangi bir enstrüman daha.

(Bizden gelen seslerden birisi "Baya güzel ya" oldu.)

Kanun çalmayı bir meslek haline getirmek ister misiniz?

Yani aslında düşünmedim değil. Ama bakınca meslek haline getirmek zor ve ailem de istemiyor. Hobi olarak kalmasını destekliyorlar daha çok. Sonuç olarak şu anki düşüncelerime göre meslek haline getirmek gibi bir niyetim yok. Ama kanun bir para kazanma aracı da olabilir. Farklı büyük orkestralarda falan olabilir.

Ülkemizde sanata ve özellikle müzisyenlere verilen değeri nasıl buluyorsunuz?

Yani hiç değer verilmiyor değil ama yeterli de gelmiyor. Daha fazla ilgilenilebilir.

-Bizden destek cevap olarak "Ya aslında hobi olarak denildi ama örneğin kitap okumak bir hobi yani istediğin zaman yaparsın. Ama bu uğraşlar sürekli bir çaba ve sabır gerektiriyor. İşte bu yüzden hobiden de daha öte bir uğraş oluyor. Bu nedenle bunun sadece hobi olarak görülmesi de ülkemizde verilen değer az olduğunu açıkça belli ediyor."

Kazım Hocamız: Kimi dinliyorsun daha çok?

Göksel BAKTAGİR' i dinliyorum, daha yeni onun parçalarından birini çaldım aslında ama biraz heyecanlandım. Eskilerden Hasan Ferid ALNAR, kadın olarak Vecihe DARYAL var. Sadece kanun dinlemiyorum. Genel olarak Türk Sanat Müziği'ni de dinliyorum.

"Taş plak dinliyor musun?" sorusuyla araya giren Kazım hocamıza:

Elimde taş plak yok ama Youtube'da bulursam dinliyorum.

En çok hangi parçayı seviyorsun?

Ne hoşuma giderse onu dinlerim, Rap hiç dinlemem. Çok net çizgilerim var aslında. Popu da neredeyse hiç dinlemem. Yani genel olarak Türk Sanat Müziği ağırlıklı dinliyorum. Çünkü kulağı bozma olayı diye bir olgu var.

Kazım hocamız: Haklısın. Müzik de yemek gibidir. Kalitesiz şeylerin midenizi bozması gibi kalitesiz şeyler dinlerseniz müzik kulağınız bozulur.

Yabancı gruplardan Pink Floyd çok severim ama yine aynı şekilde kulağı bozarım diye pek dinlemiyorum.

-Bizden de destek olarak: Türk sanat müziğinin değerini anlayınca diğer tarz müzikler biraz daha basit kalıyor.

"Ara ara mırıldandığından şarkılar var mı ?" diye bir soru yöneltti Kazım Hoca

Aslında Türk Sanat Müziği ama popa alet olmuş şarkılar var ya hani onlar hoşuma gidiyor. Aslında biraz garip bir şey.

Türk Sanat Müziğindeki makamları biliyor musun?

Az çok evet. En çok şuan Nihavend çalıyorum.3 tane parça var. Onları sürekli tekrar ediyorum.

- Kürdilhicazkâr biraz daha hareketli parçaların bulunduğu bir makam. Genel olarak Türk Sanat Müziğinin sevilen parçaları bu makamda var, benim de sevdiğim parçalar bu makamda.

Canın sıkılınca kanunu nefes almak gibi görüyor musun?

Şey derler, canın sıkın olunca aç bir nota oku, bir parça çal. Yani bu doğru aslında. Bazen kaçıp kanuna sığınıyorum. Değişik sesler çıkarmadığı sürece beni dinlendiriyor. Bazen çok farklı sesler çıkarabiliyor. Kanun öyle bir alet... Çok çınıyor.

Kanunla konuştuğun oluyor mu?

Oluyor ya. Bazen çok sinirleniyorum. Genellikle de sinirlenince konuşuyorum. Bazen akort yapıyorum. Bir bakıyorum kaymış. Sonra diyorum niye kayıyorsun. Zaman zaman güzel şeylerde söylüyorum. Bugün otobüse binmek zorunda kaldım mesela. O zaman çok konuştum çünkü bana çok üzülmüş gibi geldi.

-Bazı insanlar çiçekleriyle konuşur ve cidden anlarlarmış yani kanunda aynı şekilde, ilginç bir şey.

(ARAYA BİR KANUN DİNLETİSİ ALDIK.)

(Yani hepimiz çok beğendik ve konu konuyu açmaya devam etti. Kazım hocamız kemanı sevdiğinden bahsetti. Öğrendik ki okulumuzda keman çalan arkadaşımız da varmış. Yine bizden gelen bir öneri de orkestra kurulmalı dememize karşın okulumuzda 2 farklı orkestra bulunuyormuş. Bu orkestra Batı me-

deniyetlerinden alınan enstrümanları çalan ve doğu kültüründen alınan enstrümanlar olarak ayrılmış.)

Benim de içinde bulunduğum grup olan doğu kültürü geçen senelerde yapılmış olan iftar programlarına hazırlandı ve orada sahne aldı. Doğu kültüründe keman, kanun ve ney bulunuyor. Tabi birde ilahi söyleyen bir solistimiz var.

Kanun, ud, keman gibi aletler gerçekten doğu kültürüne ait aletler. Kanun senin ruhuna dokunuyor mu?

Gerçekten güzel çalabildiğim zaman mutlu oluyorum yani ruhuma dokunuyor.

Gitar çalıyor musun? Gitar mı kanun mu?

Tabi ki kanun... Aslında gitarı da denedim ama başımda bir öğretene yoktu kendi kendime yapmaya çalıştım. Gitar kesinlikle notayla daha güzel oluyor.

(Bizim grubumuzda ney üfleyen arkadaşımız "Ben neye zor diyordum ama telleri görünce..." Demesi üzerine)

Ney zor, çünkü her şeyden önemlisi nefes olması gerek. Ses çıkartmak çok zor yani.

(Kazım hocamızda ney üflemeye çalıştığını ama tek başına ney üflemenin gerçekten zor olduğunu belirtti. Birde ekleme yaparak "Doğu sanatlarının her türünde sabır gerekli" dedi. Hepsinin ayrı bir zorluğu var, hiçbirine kolay diyemiyoruz.)

(YİNE BİR KANUN DİNLETİSİ YAPTIK.)

-Kazım Hocamız bu dinleti üzerine " Ya çok güzel, ben bunu saatlerce dinleyebilirim." Diyerek, bize güzel önerilerde bulundu.

(Bir anda sohbetimizin konusu değişti.)

-Göksel BAKTAGİR'i farklı mekanlarda dinleyen bazı üniversiteli gençler "Of of!" tarzında ilginç farklı tepkilerde bulunuyorlar. Bu da sanata hele ki Göksel BAKTAGİR'e yapılan büyük bir saygısızlıktır.

-Biraz arabeskleştiriyorlar Türk Sanat Müziği'ni. Yani bir adam var Aytaç DOĞAN, duymuşsunuzdur. Adam tamamen piyasa. Herkes kanunu onun gibi çalmaya çalışıyor falan. Gerçekten çalmayı bilen birisine sorarsanız kesinlikle Göksel BAKTAGİR der. İnsanlar genel olarak Aytaç DOĞAN dinliyor yani bu yüzden Göksel BAKTAGİR'e öyle tepki vermeleri çok normal çünkü ona alışıyorlar ve zannediyorlar ki kanun sadece arabeskte kullanılıyor.

-Aslında her şey öyle değil mi? Çünkü şuanda piyasa tüketim üzerine kurulu. Biraz kapitalist bir sistem... Bu iş böyle ilerliyor.

-Aynen, Hocam siz de haklısınız.

(FARKLI PARÇALARLA KANUN DİNLETİSİ DEVAM EDİYOR.)

-Gerçekleşen bu güzel sohbetin ardından Latife arkadaşımıza teşekkür ediyoruz.

Aybüke SEVİNÇ –Emine Sıla GÜZEL

Tanı

Stefan Zweig

Stefan Zweig, 1881 yılında Viyana'da doğdu. Varlıklı ve kültürlü bir ailenin evladı olarak açtı gözlerini dünyaya. İlk şiirlerini lisedeyken yazan Zweig, 1901'den sonra Fransızca romanları, Almanca'ya çevirmeye başladı. 1907'den 1914'e kadar dünyanın çeşitli yerlerini gezen Zweig, 1. Dünya savaşı başlayınca son durağı Belçika'dan Viyana'ya döndü ve gönüllü olarak orduya katıldı.

Zweig başta gazeteci ve yazar kimliği ile savaşı desteklese de, cephelerde acılara tanık olduktan sonra savaşın anlamsızlığını kavrayarak pasifist bir tutum sergilemeye başladı. Bu dönemde "Babil Kulesi" ve "Zorlama" yazıları savaş karşıtı yazılar olarak bilindi. Cephede yaşanan acıları ise "Yeremya" adlı oyun ile anlatmaya çalıştı.

İnceleme eserlerini (Kendileri ile Savaşanlar, Üç Büyük Usta vb.) savaştan sonra Avusturya'daki villasında yazdı. Balzac, Dickens, Dostoyevski gibi yazarları incelemele başlayan Zweig; tarihsel kişilikleri ve bilim insanlarını inceleyen eserler verdi.

Ülkede Nasyonal Sosyalizm egemen olmaya başladığında Stefan Zweig kara listeye alındı. 1933'te çeşitli törenlerde yakılan kitaplar arasında Zweig'in eserleri de vardı.

1937 yılında ilk eşinden ayrıldı ve Portekiz'e giderek İngiliz vatandaşlığına geçmek için başvuru yaptı. Bundan sonra Altmann ile evlenen Zweig, İngiliz vatandaşlığına kabul edildi.

Avrupa'nın içine düştüğü durumdan ziyade 1942 yılında karısı ile beraber uyku hapi içerek intihar etti. İntihar etmesindeki en büyük etken, kendi dünyasının bir daha var olamayacağını düşünmesidir.

61 yıllık hayatına birçok eser sığdıran Zweig, hayattan ayrıldıktan yıllar sonra dahi eserleriyle bizi büyüleyip, kitaplarını tek solukta okutuyor. Önce Satranç kitabını okuduğum yazar beni etkilemişken, Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu ile kendine hayran bırakıyor okuyanı.

Zweig, kendi hayatına son verse dahi, eserleri ölümsüz olma yolunda ilerliyor.

Gizem KARAKAVAK

43 Oku Ermis

Yıllar boyu kendisine yurt olan kentten ayrılırken, Ermis'ten, geride bıraktığı halka hitap etmesi istenir. Fakat bizden ayrılmadan şudur senden dilediğimiz: Konuş bizimle ve hakikatten ver bize. Ver ki biz de onu çocuklarımıza aktaralım. Onlar da kendi çocuklarına aktarsın ve yok olmasın, sürüp gitsin bu hakikat. Halil Cibran'ın kaleme aldığı "Ermis" isimli kitabı okumanızı istememin nedeni hayata dair sahip olduğumuz kısıtlı bilginin, O'nun öğütlerine kulak vererek artmasını en azından sorgulamamızı sağlamasını istemememdir. Her şeyi tecrübe ederek, hissederek, sonuçlarına katlanarak öğrenmemeliyiz. Bazen de bu tecrübeleri yaşamış insanlardan öğrenmeliyiz. "Hakikati buldum." değil "Bir hakikat buldum." deyin. "Ruhun yolunu buldum." demeyin "Kendi yolumda yürürken ruhla karşılaştım." deyin. Çünkü ruh, her yolda yürür. Belki de okurken bir hakikat bulacak kadar şanslısınızdır. Amacınıza doğru, sağlam ve cesur adımlarla yürürken iyisinizdir. Ama bu yolda topalladınız diye kötü olmazsınız. Topallayanlar bile geriye doğru gitmezler. Amacımıza ulaşmak için vazgeçmemeliyiz sanırım.

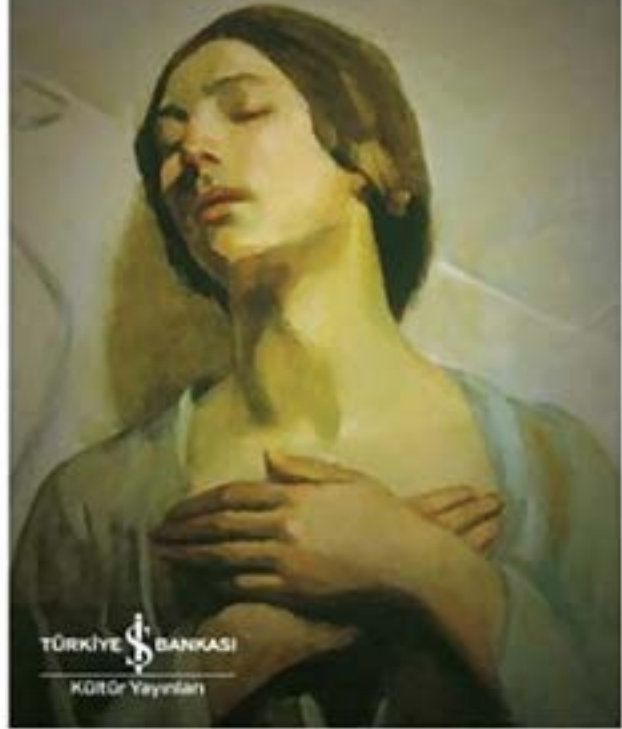
Topallayarak gitmek olduğumuz yerde durmaktan iyidir. Bazı insanlar bu kitabı; başları derde girdiğinde kullanabilecekleri, meraklarını giderecek bir hayat sözlüğü olarak tanımlar. Bir hayat sözlüğü müdür? Olabilir, fakat en iyisi olup olmadığı tartışılır. Ermis, hacimce küçük bir eserdir ama ağır ağır özümşenerek okumasını tavsiye ediyorum. Kitap okumayı sevmeyen yoktur, aradığı kitabı henüz bulamamış olan vardır, derler. Ermis, benden size bir tavsiye olsun. Ermis'in her konuda bir fikri var sizce de bizim de Ermis hakkında bir fikrimizin olma zamanı gelmedi mi?

Azra MUSAOĞULLARI

MODERN KLASİKLER Dizisi -28

HALİL CİBRAN
ERMİŞ

CEVİREN:
AYŞE BERKTAY

Muhteşem Showman The Greatest Showman

25 Aralık 2017'de tüm dünyada vizyona giren The Greatest Showman, bizlere "Muhteşem Showman" adıyla sunuluyor. Başrollerinde Hugh Jackman, Zendaya, Zac Efron, Michelle Williams, Rebecca Ferguson gibi başarılı oyuncularını bulunduran bu filmin yönetmenliğini Michael Gracey üstlenmiş.

Öncelikle bize sunulan isminin neden tamamen Türkçe olmayışına anlam veremedim ama fragmanıya bile kendisini izlemeye çeken bu dram/müzikal filmi hakkında diyebileceğim tek bir şey varsa, izlerken bir hayli eğlendirdiği ama bir o kadar da dram sahnesi bulundurduğudur.

Müzikal filmi diyerek izlemezseniz bence büyük hata edersiniz çünkü içerisinde bulundurduğu dans ve müzikler filmle o kadar uyumlu ki o an vermek istediği duyguyu veya mesajı izleyiciye çok iyi bir şekilde ulaştırıyor. Özellikle giriş sahnesi çok başarılı, sizi anında filme bağlayabilme özelliğine sahip.

Yönetmen dublör kullanmak istemediği için neredeyse her şeyi oyuncular yapıyor ve Zenda-

ya'nın, Anne&Phillip Rewrite The Stars sahnesinde sergilediklerini göz ardı edemeyiz. Ve yine yönetmenin isteği üzerine tüm şarkılar oyuncular tarafından kayıt altına alınmış. Filmdeki "Never Enough" ve "This Is Me" şarkılarını göz önüne aldığımızda oyuncuların aynı zamanda çok iyi seslere sahip olduklarını fark etmemek mümkün değil.

Çıkış tarihinden bu yana birçok ödül alan bu film hala ödül töreni adaylıkları arasında yer almakta. Bunu sağlamanın temel sebeplerinden birisi de, "Kendinizi olduğunuz gibi kabul edip, sevin. Siz mükemmelsiniz!" gibi daha pek çok mesaj veriyor oluşu.

Sonuç olarak ben Muhteşem Showman'ı çok sevdim ve sizin de ona bir şans vermeniz gerektiğini düşünüyorum.

Reyyan Nisa ÜNAL

45

Gez Tarih Kokan Şehir

“İstanbul”

İnsan, attığı her adımda yeni bir tarihle karşılaştığı, kendisi için birçok mücadele verildiği ve en sonunda kutlu fetihle ecdadımızın aldığı şehrin, İstanbul'un adını duyunca bile heyecanlanıyor. Orada geçirilen zamanın heyecanından bahsetmiyorum bile. Size heyecanımı nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Ama şunu diyebilirim ki, bu heyecan benim sayfalarca gezilecek yerler listesi hazırlamamı sağlamıştı. İstanbul'u imkânı olan herkes mutlaka görmeli, hatta bir kez gitmekle yetinmemelidir. İstanbul'da gezilmesi gereken yerleri konuşmamız gerekirse bu belki ciltlik kitaplara bile sığmayabilir. Bu yüzden bir kısmından bahsetmeye çalışacağım. Osmanlı padişahı Sultan Abdülmecid tarafından Ermeni aileye yaptırılan Dolmabahçe Sarayı'nı, Avrupa ve Osmanlı'dan izler bulunduran bu görkemli yapıyı mutlaka gezmelisiniz. Eminim içine hayran kalacağınız gibi, bahçesine ve manzarasına da hayran kalacaksınız. Bildiğimiz camilerden biraz farklı olan Ortaköy Camii'ne de gitmelisiniz. Caminin manzarasını içi kadar beğeneceğinizi düşünüyorum. Çocukluğunuza dönmek ya da bir sürü oyuncak görme şansı yakalamak isterseniz İstanbul Oyuncak Müzesi'ne gidebilirsiniz. Üsküdar'da Mihrimah Sultan Camii, Yeni Valide Camii, Şemsi Paşa Camii'ne gitmelisiniz. Okunan her ezan sesini duyduğunuzda tüylerinizin diken diken olduğunu hissedeceksiniz. Ayrıca yatırların bulunduğu bu camilere gittiğinizde dua etmeyi unutmamalısınız. Eğer unutulmaz bir manzara ve sessizlik istiyorsanız Hz.Yuşa (a.s) Tepesine gitmelisiniz. Hz.Yuşa'nın (a.s) kabrini de görebilir ve dua edebilirsiniz. Eminim kendinizi çok huzurlu hissedeceksiniz. Fatih Sultan Mehmet tarafından yaptırılan Topkapı Sarayı'nı gezmeden

asla İstanbul'dan ayrılmamalısınız. Osmanlı İmparatorluğu'nun ikamet ettiği yerlerden biri olan bu sarayı gezerken mimariye hayran kalacak, gururlanacak, heyecanlanacak, duygulanacak ve daha birçok şey hissedeceksiniz. Farklı dinlerin izlerini taşıyan Ayasofya'yı gezmelisiniz. Sultan Ahmet Camii'ne

giderken yürüyeceğiniz begonya ağaçlı yol size büyük mutluluk ve huzur verecek. Kalabalığına rağmen Sultan Ahmet Camii'ne de gitmelisiniz. Sultan Ahmet Camii'nin mimarisine de hayran kalacaksınız. Rahmi Koç Müzesi'ni gezmelisiniz. Zevk alacağınız yerlerden birisi olacağından eminim. Eğer yüksekten korkmam dersiniz ve İstanbul'un manzarasını görmeye talipseniz Galata Kulesi'ne gidebilirsiniz. Mimar Sinan'ın kalfalık eseri olarak gördüğü, Kanuni Sultan Süleyman ve Hürrem

Sultan'ın türbelerini bulunduran Süleymaniye Camii'ne gitmelisiniz. Süleymaniye Camii'ne gittiğinizde o huzurun tadını alacaksınız ve Mimar Sinan'ın kalfalık eseri olarak nitelendirdiği bu yeri görünce kendi kendinize bu yapının nasıl kalfalık eseri olduğunu sorgulayacaksınız. Hz. Peygamberimiz'i (s.a.v) görmüş biri olan Hz.Ebu Eyyüb el-Ensari'yi (r.a) ziyaret etmek ve dua etmek için Eyüp Sultan Camii'ne gitmelisiniz. Tüylerinizin diken diken olacağı yerlerden biri olan bu camide de duygulanacağınızdan eminim. Bu güzel şehri fetheden Fatih Sultan Mehmet'in de kabrinin bulunduğu Fatih Camii'ni de ziyaret etmeye gitmelisiniz. Anlaşıldığı üzere İstanbul'da birçok yapı olmasına karşın bir kısmından bahsetme imkânım oldu. Size, eğer bir Gün yolunuz İstanbul'a düşerse gezebildiğiniz her yeri gezmenizi tavsiye ediyorum.

Sözlerimi sonlandırmam gerekirse, maneviyatı ve tarihi yapıları ile herkesi kendine hayran bırakan İstanbul'u gezip görmeli ve gururla herkese anlatmalıyız.

Ayşe Şevval BAKIŞ

DERİN PİŞMANLIK

Açılmamak için direnen gözlerini zorla araladı. Aralamasına rağmen gözleri açıldı mı açılmadı mı anlayamadı. Tahminince etraf karanlıktı. Gecenin kaçığı acaba? Ne kadar da soğuktu böyle, üzerinde yattığı yer de çok sertti. Evde değildi eğer evde olsaydı annesi kesin üzerini örterdi. Gece ara ara uyanır kontrol ederdi zaten. Peki ya evde değilse neredeydi? Zihnini zorladı parça parça fotoğraflar haricinde hiçbir şey hatırlayamıyordu. İyice ağırlaşmış göz kapaklarını belki birkaç bir şey hatırlarım diye kapattı.

Annesinin gözünde ona yalvaran bakışlar vardı, babasının gözlerine bakamıyordu bile. O hep çok sinirli biriydi. Annesi, onu sürekli sakinleştirirdi. Babası dizlerini dirseklerine dayayarak sanki onunla göz göze gelmek ister gibi öne doğru eğildi. "Bir daha ağzından o arkadaşının yanına gitmek istediğini söyleyen bir cümle duymayacağım." dedi. Babasının sözlerine çok değer verirdi aslında ama bu konuyu anlamıyorlardı. Arkadaşı çok iyi biriydi. Arkadaşını, ailesiyle tanıştırdığında ailesi sadece birkaç saatte nasıl bu kadar kötü izlenimlere sahip olabilirlerdi ki. Onu daha tam anlamıyla tanımıyorlardı bile. Annesine baktı, gözleri dolmuştu "Evladım, baban ve ben arkadaşın hakkında iyi şeyler düşünmüyoruz yalvarırım ondan uzak dur." dedi. Gözlerini devirdi. Nereden biliyorlardı ki, yeni tanışmışlardı. Arkadaşı onun için kardeş gibiydi, dert ortağıydı. Hızla ayağa kalktı "Gideceğim, bana karışmayın." dedi. Kapıya doğru yürürken babasının sesini duydu "O kapıdan çıkarsan bir daha geri dönemezsin." çok klişe bir laf değil miydi bu. "Evlatlarıyım ben ne olursa olsun bana bakmak zorundalar." diye düşündü ve kapıyı ardından çarparak çıktı.

Gözlerini aniden açtı, etraf halen karanlıktı. Karnında derin bir acı hissetti. Elini, acının geldiği yere götürünce ılık bir ıslaklık hissetti. Kandı bu. Kardeşi bildiği dostu, uğruna annesini babasını karşısına aldığı arkadaşını neredeydi? O sırada kulaklarında tanıdık ve bir o kadar da vücudunu ürperten bir ses yankılandı "Çabuk, polis gelmeden cüzdanını ve telefonunu alıp kaçalım!". Bu ses, daha yeni tanışmasına rağmen ölümüne güvendiği arkadaşına aitti. Bu zamana kadar hiçbir ses ve hiçbir cümle ona bu kadar acı vermemişti. Gözünden süzülen bir damla yaş, annesinin babasını sözünü dinlememenin bedelini ağır ödediğini gösteriyordu.

"Ölüyor muyum?" diye düşündü. Ölüm gerçekten bu muydu? Hem bedeninde hem ruhunda acı hissetmek miydi? Kalbinde pişmanlıkla, geride kırdıkları insanları bırakarak gitmek miydi?

Tam da bu sırada etrafta yanıp sönen mavi kırmızı ışıklar gözlerindeki kısık aralıktan girmeye çalışıyor, kulaklarında siren sesleri yankılanıyordu. Kalbi kurtulmanın sevinciyle deli gibi çarparken annesinin "Neredesin oğlum?" diye bağırdığını duydu. Bu sesin verdiği huzur ve güvenle bedenini rahatlatmış gözlerini yavaşça kapattı.

Pınar ÇOBAN

Garip Bir Hafta Sonu

Okul çıkışı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, koşarak evlerine gitmeye çalışan insanları izleyen ve yağmurun şiddetine rağmen yavaşça yürümeye devam eden İzel, yorucu bir günün ardından yağmur altında yürümenin onu gerçekten rahatlattığını bir kez daha anlamıştı.

Eve doğru yürürken aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Üç gün sonra gireceği tarih sınavını nasıl geçeceği ya da annesine neden bugün geç kaldığını açıklayacağı gibi sorular aklını kurcalarken evlerinin olduğu sokağa gelmişti bile. Sokak, olduğundan daha sakin ve tenhaydı. Bunun sebebinin henüz yeni durmuş olan yağmur olduğunu düşündü. Tam evinin kapısına geliyordu ki karşı apartmanın yan tarafından gelen yüksek bir ses duydu. Bu ses karşı apartmana yeni taşınan ve kimsesinin olmadığını düşündüğü yaşlı kadına aitti. Hemen o tarafa doğru gitti ve yaşlı kadının, yağmurdan dolayı yerlerin ıslak olduğundan kayıp düşmüş olduğunu tahmin etti. Yaşlı kadının yanına gidip onu yerden kaldırdı ve "İyi misiniz?" diye sordu. Yaşlı kadın ayağa kalkınca, sadece "İyiyim." deyip evine doğru olabildiğince hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. İzel, şaşırılmıştı çünkü bir gariplik olduğunu sezmişti. Aklını karıştıracak yeni bir sorunu daha olduğuna göre artık evine gidip biraz dinlenmeliydi. O akşam çok yorgun bir biçimde eve dönmüştü. Eve gittiğinde hemen uyumuştur. Sabah kalktığında daha iyi bir gün olmasını umuyordu. Sonuçta okula gitmeyecekti ve kafasını dinleyebilirdi. İşte hafta sonlarını bu yüzden seviyordu. Öğlene kadar evde vakit geçirdikten sonra sıkıldığından dışarı çıkıp biraz gezinmeye karar vermişti. Hazırlanıp dışarı çıktığında dün gördüğü yaşlı kadının, elinde siyah ve küçük bir poşetle beraber koşar adım uzaklaştığını gördü. Birden yaşlı kadını takip etme kararı almıştı. Aslında daha uzun düşünseydi bunun mantıklı bir fikir olmadığını ve kendisini ilgilendirmeyeceğini anlayabilirdi. Fakat artık takip etmeye başlamıştı bile. Yaşlı kadın, sürekli sağına ve soluna bakarak, sanki kimsenin onu görmesini istemiyormuş gibi tedirgince yürüyordu. İzel, hâlâ saklanarak yürüyordu. Geldikleri sokağın başında bekleyen, sert görümlü ve birbirleriyle konuşan iki adam dışında sokakta kimse görünmüyordu. Yaşlı kadın daha da tedirgin olmuşçasına yürüyordu, dizleri titriyordu ve adamlara doğru gidiyordu. İzel, gerçekten şaşırılmış ve neler olacağını anlamaya çalışır bir vaziyeteydi. Sonra yaşlı kadının adamların önünde durup elindeki siyah poşeti onlara vermesiyle kafasında dolanan düşünceler birleşmeye başlamıştı. Ne olursa olsun şu an bir şeyler yapmazsa çok geç olabilirdi. Aklında kısa bir anı canlandı. Bu anı geçenlerde haberlerde gördüğü dolandırıcılardı. Aynı bu şekilde bir yaşlı daha dolandırılmıştı. Karar vermek için çok vaktinin kalmadığını anladığından bir an önce bir şeyler yapmalıydı. Bir an gelen cesaretle elini cebine atıp polisi aradı. Polisi aradıktan sonra polis gelene kadar adamların gitmemesini umarak tekrar onlara doğru baktı. Neyse ki yaşlı kadın korkarak bir sürü şey soruyordu, böylece polis gelene kadar kimse yerinden ayrılmamıştı. Polis geldiğinde her şey tam da tahmin ettiği gibi olmuştu, adamlar kaçmaya çalışmıştı ama polisler onları yakalamıştı. O gün karakoldan çıkarken tüm bu olanları ve verdiği ifadeyi düşünüyordu. Yaşlı kadın ona minnet duymuştu ve teşekkür etmişti. Bu düşüncelerle zor daldığı uykusundan uyandığı ertesi gün gerçekten ne kadar doğru bir karar aldığını anlamıştı. Adamlar hapse girmişti ve belki de polisi aramasaydı birçok kişiyi daha dolandırabilirdi. Bazen zor olsa bile karar verebilmenin, bu karar yanlış sonuçlar doğuracak olsa bile, hiçbir şey yapmamaktan iyi olduğunu anlamıştı.

İzel, heyecanlı ve garip bir hafta sonu geçirdikten sonra aynı sıradanlıktaki okuluna ve hayatına devam ediyordu ama artık anlatabileceği ve kendini iyi hissetmesini sağlayacak bir anısı vardı.

Azra MUSAOĞULLARI

Dergimizin bu sayısı için okulumuzun futbol takım kaptanı ile bir kısa bir röportaj yaptık ve futbol takımı kurulurken nasıl zorluklar çekildiğini onun ağzından dinlemek istedik:

-Merhaba, öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

-İsmim Haluk Mızırak. 12/D sınıftayım.

-Futbol takımını kurmaya nasıl karar verdiniz?

-Okulumuzu temsil eden bir takımımız yoktu.

-Takım kurulurken ne gibi zorluklar yaşandı?

-Aslında okulumuzda birçok spor dalına olduğu gibi futbola ilgi duyan kişi sayısı çok fazlaydı. Ancak okulumuz Konya'nın sayılı okullarından birisi olduğu için akademik başarı ön planda tutulmaktaydı. Okulumuz idarecileri ve beden eğitimi öğretmenlerimizin teşvikleriyle geçen yıl temelleri atılan okul takımımız bu yıl okullar arası müsabakalara katılacak seviyeye geldi. Amacımız başarı elde etmekten ziyade sportif faaliyetler içerisinde centilmence yer almak.

-Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı?

-Takımda emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

-Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

-Rica ederim.

RI MYUNG HUN: BELKİ DE BASKETBOL TARİHİNİN EN ŞANSSIZ OYUNCULARINDAN

Kuzey Koreli bir basketbolcu, boyu 2 metre 35 santim. Şu an Kuzey Kore'de diplomatlık yapıyor ve eski milli takım oyuncusu.

Peki, bu adama neden şanssız deniliyor?

Amerika ve Kuzey Kore yıllardır devam eden sorunlar yaşıyor. Bu basketbolcu ise 2000 yılında NBA'e katılmak için başvuru yaptı ve kabul edildi. Fakat Kuzey Kore hükümetine tek kuruş verilmeceğini dile getirdi. Bunun üzerine Kuzey Kore Hükümeti Ri Myung'un NBA'e gitmesine izin vermedi. Engellere rağmen Ri Myung, hayalini gerçekleştirmek için Kanada'ya taşındı. Bir süre sonra oradaki takımlar tarafından keşfedildi. Ama bu seferde Amerika ve Kuzey Kore arasında olan ticaret yasağı bahane edildi. Ri Myung'un ise bir kez daha hayalleri yıkıldı. NBA'de oynama yeteneğine sahip olsa bile dış güçler yüzünden bu şansı elde edemedi.

Eren SOYLU

OKUL TAKIMLARINDA OYNAMAK BİR AYRICALIK

Birçok öğrencinin hayallerini kuran yıldız oyuncu olma ümitleri okul hayatı ile son buluyor. Ortaokul dönemi çocuklarımızın branşlaşma dönemi oluyor. Bir spor dalından ilerleme, sevme ve başarma duygularını bu dönemde yaşıyorlar. Ancak bu dönem kariyer ve gelecek açısından daha önemli olduğu için birçok aile çocuklarının spora devam etmesini istemiyor. Yarım kalmış hayallerle okullara gelen öğrenciler, okul takımı forması giymek için can atıyorlar. Maç günü sabah okula gelen öğrencileri, spor odasının önünde beklerken görüyoruz. İmkânlar elverse de üçlü gruplar yerine beşli hatta daha fazla gruplar ile daha çok maça çıkarabilirsek. Bu heyecanı yaşatmak için okulumuz birçok branşta okullar arası müsabakalara katılmıştır.

Okul takımları birçok gencin belki de ilk forma giyme heyecanı yaşadığı yer oluyor. Okulumuz bu ay içinde üst üste maçlara çıkacak. Kura şansızlığı ile hem voleybol kız hem futbol takımımız pek de istemedikleri rakiplerle eşleşseler de çalışmalarını sürdürüyor. Futbol takımımız ilk olarak Hocacihan İmam Hatip Lisesi ile bir hazırlık maçı yaptı. Oyuncularımız ilk defa büyük bir sahada maça çıkma heyecanını yaşadı. Hazırlık maçı olmasına rağmen seyircimiz de bizi yalnız bırakmadı. İlk gol atma heyecanını da bu maçta yaşadık. Tabi ilk gol yemekte bu maçta oldu. Genel olarak güzel bir hazırlık maçı oldu. Voleybol kız takımımız da ilk hazırlık maçını Şemsi Tebriz-i İmam Hatip Lisesi ile oynadı. Kızlarımız, maçın başında uyum sorunu yaşasa da daha sonra üstünlüğü ele geçirerek maçı rahat kazandı. İki gün sonra ise ideali okullardan Konevi Anadolu Lisesi ile bir hazırlık maçı daha yaparak ilk resmi maça hazır hale gelecekler. Erkek futbol takımımızın rakipleri ise geçen yılın finalistleri Konya Spor Lisesi ve Konya Teknik Eğitim Lisesi.

Osman ÇAMURLU

Leyla ve Ailesi

Leyla, beşinci sınıfa giden bir çocuktur. Sınıfın en zeki ve en yetenekli çocuklarından biriydi. Öğretmenleri ve arkadaşları tarafından çok sevilirdi. Bir gün Türkçe sınavından çıkmıştı, sınavı güzel geçtiği için çok mutluydu. Anne ve babasına bu haberi vermek üzerine okuldan çıktıktan sonra hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Anahtarla kapıyı açtı. Salondan anne ve babasının konuşması geliyordu. Acaba ne konuşuyorlardı? Bazen anne ve babası bir şeyler konuşur, Leyla gelince konuyu kapatır veya değiştirirlerdi. Yine yanlarına gitse büyük ihtimalle konuyu kapatacaklardı. Ama ne konuştuklarını çok merak etmişti. Leyla bu yüzden gizli gizli salonun kapısını dinlemeye başladı. Zaten Leyla'nın geldiğini fark etmemişlerdi. Birden babası Hakan, annesi Gizem'e bağırmağa başladı:

- Böyle olacağı belliydi. Hani Leyla'nın gerçek anne ve babası ölmüştü. Şimdi biz ne yapacağız? Ya Leyla'yı elimizden alırlarsa?

- Hakan sen ne söylediğini sanıyorsun? Onun gerçek anne ve babası biziz. Leyla bizim kızımız. Hem hangi anne ve baba çocuğunu terk eder. Bunca yıl ona biz baktık. Şimdi hangi hakla gelip bizden alacaklar?

Leyla duydukları karşısında şok geçirmişti. Daha sadece on yaşındaydı. Duyduklarını nasıl kaldıracaktı? Sessizce ağlamaya başladı. Bu sırada hala anne ve babasını dinliyordu.

-Gizem, ne olur beni dinle. Alalım kızımı gidelim bu şehirden. İzimizi kaybettiririz. Yeni bir şehirde yaşamımıza devam ettiririz. Hem Leyla da bizi çok seviyor. Bizden ayrılıp tanımadığı insanların yanına gitmek istemez.

-Hakan yaşamımızı hep saklanarak mı geçireceğiz? Biz suçlu değiliz ki kaçalım. O günü hatırlamaz mısın? Leyla ile tanıştığımızda o daha üç aylıktı. Komşumuz Hatice Teyze, anne ve babasının öldüğünü çocuğa bakacak kimse olmadığını söylemişti. Zavallı bebek durmadan ağlıyordu. Onu kucağıma aldığımda ağlamayı bırakmıştı. O çocuğu nasıl kimsesiz bıraktık? Şimdi asla Leyla'nın benden alınmasına izin vermem, o benim kızım.

Leyla duyduklarına daha fazla dayanamadı. Nasıl anne ve babası onun gerçek anne ve babası değil? Hıçkırarak ağlamaya başladı. Gizem ve Hakan işte o an Leyla'nın eve geldiğini fark etti. Oysaki iş işten geçmişti, Leyla her şeyi duymuştu. Bu durumdan nasıl çıkacaklardı? Ya Leyla gerçek anne ve babasına gitmek isterse! Onu nasıl durduracaklardı? Uzunca süren bakışmaların ardından Leyla:

-Hayırrr,olamazzzz! Benim anne ve babam sizsiniz. Siz neden bahsediyorsunuz? Lütfen gidelim buradan. Ben sizden ayrılamam. Siz olmadan yaşayamam. (Leyla tabi bunları söyleyecekti. Daha küçücük çocuktur sonuçta.)

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Hakan:

-Kızım seni bırakacağımızı kim söyledi? Sen bizim kızımızsın.

Aradan iki saat geçtikten sonra hazırlanıp evi boşalttılar. İzmir'den Bursa'ya taşındılar. Bir daha hiç bu konuyu açmadılar. Aradan beş yıl geçti. Leyla verdiği karardan hiç pişman olmamıştı. Leyla şimdi on beş yaşındaydı. Hayatlarına ailecek mutlu bir şekilde devam ettiler...

Melisa Azra BAYSAL

HABERLER

2. Yıl 9. Sayı | Aralık 2018

KARİYER GÜNLERİ -4

Okulumuz mezunlarından: Savcı Burak Özkan ve Konya Meram İlçe Komiser Başkanı Selman Bayram 11 ve 12.sınıf öğrencilerimizle buluşma gerçekleştirdi. Buluşmada, kendi okul anılarından bahseden mezunlarımız ve öğrencilerimiz arasında samimi bir ortam oluştu. Bunun yanı sıra mezunlarımız, sınav senesi ile ilgili tecrübelerini öğrencilerimize anlatarak tavsiyelerde bulundular. Kendilerinin de bir zamanlar "Umutsuz vaka" olduğunu belirten mezunlarımız öğrencilerimize "Umudunuzu kaybetmeyin." çağrısı yaptılar. Lise ortamı ve üniversite ortamının farkını esprili bir dille anlatan komiser başkanımız lise ile ilgili pişmanlıklarından da bahsetti.

Öğrencilerimiz ile yapılan kariyer günü-4 söyleşi "Bu okuldan mezun olan her yere gider." sözüyle son buldu.

Kendilerine teşekkür ederiz.

ONHAL MAHKEME SALONUNDA

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi öğrencileri "Meslekleri Tanıma Projesi" kapsamında 08.11.2018 tarihinde Konya Adalet Sarayını ziyaret etti.

ONHAL öğrencileri hukuk bağlamında; avukatlık, savcılık, hakimlik gibi meslekleri ve bu mesleklerin icra edildiği mahkeme salonlarını daha yakından tanımak adına Konya Adliye Sarayına ziyarette bulundu. Öğrenciler ve öğretmenler görevlilerden izin alarak mahkeme salonlarında görülen çeşitli davalara tanıklık ettiler. Mahkemelerde görev yapan hakim, savcı, avukat gibi hukuk temelli meslekleri yakından tanıma ve mahkemelerin işleyişlerini yerinde görme imkanı buldular.

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi Coğrafya Öğretmeni Mustafa Özçat "Öğrencilerimiz için son derece faydalı bir gezi oldu. Getirdiğimiz bu öğrencilerimiz; inşallah hukukçu olarak değişik kademelerde ve görevlerde Konya'mıza, ülkemize gelecekte hizmet edecek, yön verecek. Öğrencilerimizin seçecekleri meslekleri tanıma adına, okul olarak bu tür etkinlikleri sık sık yapmaya çalışıyoruz. Bu faaliyeti gerçekleştirmemizde bize yardımcı olan Konya Barosunun değerli avukatlarından okulumuz mezunlarından Avukat Cihat KÜÇÜKDAĞ'a, özellikle teşekkür ediyorum." dedi.

ONHAL KONYA'NIN ZİRVESİNDE

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi öğretmen ve öğrencileri, Konya'ya hakim bir noktada bulunan Takkeli Dağ'a (Gavela Dağı) tarih ve kültür amaçlı gezi düzenledi.

Firiglerden başlayarak Hitit, Roma, Selçuklu ve Osmanlı Medeniyetleri bünyesinde barındıran, her birinden izleri bugünlere taşıyan eşsiz mekânlarımızdan Takkeli Dağ'ı gezen öğrencilerin, tarih ve coğrafya öğretmenlerinin dağın önemine ait vermiş oldukları bilgileri dinlerken heyecanları gözlerden kaçmadı.

Asırlarca hatta binlerce yıldır Gavela Dağı'nı önemli kılan en önemli unsurun Konya'nın güvenliğinin sağlanmasındaki kilit nokta olması, öyle ki Konya'nın dört bir tarafının iki günlük mesafeden gözetlene bildiğini öğrenen öğrenciler dağın dört bir yakınına bakmaya başlamaları oldukça ilginç görüntüler ortaya çıkmasını sağladı.

Hiçbir uyarı ya da yönlendirme olmadan Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi öğrencilerinin çevre temizliği yapmaları, bu okulun öğrencilerinin akademik başarılarının yanında tarih ve çevre bilinci hususunda da hassas oldukları gösterdi.

Yapılan bu geziyle ilgili görüşlerini aldığımız okul müdürü Şaban Yavuz "Bizim için önemli olan öğrencilerimizin Firiglerden başlayarak bugünlere kadar gelen kültürler mozaikini sahiplenerek saha temizliği yapmaları bir eğitimci olarak beni oldukça duygulandırdı. Okul olarak biz Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi kültürü oluşturduğumuzu düşünüyoruz. Akademik olarak başarılı olmamızın yanında bu tarz sosyal aktivitelerin de yoğun olarak gerçekleştirilmesi okul kültürümüzün oluşmasındaki en önemli etkenlerden birisi olduğunu söyleyebilirim. Bize ve öğrencilerimize bu eşsiz tarihi mekânı gezme ve tanıma fırsatı oluşturduğu için NEU Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ahmet Çaycı'ya özellikle teşekkür ediyorum." dedi.

KÜTÜPHANELER KİTAPLARLA CAN BULUR!

Yukarı Çiğil Şehit Mustafa Çetin İHO ve Şehit Seyit Ali Gür İlkokuluna Matematik Öğretmeni Sevim Karakaya'nın kitap bağıışı çağırısı doğrultusunda, EKİP42 ve Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi öğrencileri tarafından toplanan 4600 kitabın hediye edildiği programa Konya İl Milli Eğitim Müdürü Mukadder GÜR SOY, İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısı Servet Altuntaş, Şehit Mustafa Çetin'in ailesi, İlgin Özel Büro Yöneticisi Murat AKAR, Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi Müdürü Şaban Yavuz, okul idarecileri ve Eğitimci Yazarlar İsmail Demirbaş ve Önder Volkan Erikçi katılmıştır. Şehit ailesine ve öğrencilere kitapların hediye edildiği programda çocuklarla okuma saati yapılmış; İlgin Kaymakamı adına İl Milli Eğitim Müdürü Mukadder Gürsoy'a ve Matematik Öğretmeni Sevim Karakaya'ya plaket takdim edilmiştir.

ONHAL'DE ANLAMLI GÜN

2016 yılında şehit olan Şehit Mustafa Çetin'in ailesi okulumuzda öğrencilerimize bir konferans vermek için geldiler. Program Tolga Kaan Göktepe'nin Kuran tilaveti ile başladı. Ardından şehidimizin annesi ve babası konuşmalarını yapmak üzere sahneye çıktılar. Oğullarının nasıl şehit olduğunu anlatan şehidimizin babası Süleyman Çetin gözyaşlarına hakim olamadı. Oğlunun Şehitlik Haberini nasıl aldığını anlatan Şehit Mustafa Çetin'in annesi öğrencilerimizin hepsini duygulandırdı. Öğrencilerimiz Anadolu Ajansı'nın Şehit Mustafa Çetin'in eşi ve çocuğu ile hazırladığı röportajı da izleyince gözyaşlarına hakim olamadılar. Şehidimizin ailesi Yukarıçiğil köyünde bulunan Şehit Mustafa Çetin İmam Hatip Ortaokulu için başlatılan kitap kampanyası için öğrencilerimizden destek istediler. Acısı hala taze olan Süleyman Çetin öğrencilerimize vatanına ve milletine hayırlı evlat olmaları konusunda nasihatlerde bulundu. Bu programın sonunda Okul müdürümüz Sayın Şaban Yavuz, şehit ailesine hediye takdim ettiler. Şehit Mustafa Çetin'e Allah'tan rahmet diliyor, programın hazırlanmasına katkıda bulunan din kültürü öğretmenimiz İsmail Demirbaş hocamıza teşekkür ediyoruz.

Mehmet Akif KALKAN

MEZUNLARIMIZDAN ONHAL'E VEFA

Okulumuzdan 2014 yılında mezun olan öğrencilerimiz, 26.11.2018 Pazartesi günü okulumuza gelecek öğretmenleri ziyaret etti ve öğretmenler gününü kutladı. Mezunlarımızın bu vefalı hareketi ONHAL öğrencilerine ve öğretmenlerine duygu dolu anlar yaşattı. Bu kutlamada mezunlarımız ONHAL'li olmanın bir ayrıcalık olduğuna değinirken öğretmenler ile ilgili düşüncelerini bir şiir ile ifade ettiler:

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

2010-2014 eğitim-öğretim yılları arasında Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi'nde öğrenim görmüş 9-12 C efsanesinin temsilcisi olarak sözlerime başlıyorum.

Milenyum çağının yiğit öğrencilerinin ve evlatları olduğumuz kıymetli hocalarımızın önünde birkaç kelam edeceğiz.

Biz bu okulda sadece matematik, fizik, kimya, coğrafya öğrenmedik. Biz bu okulda sadece üniversiteye hazırlanmadık. Biz bu okuldan sadece gelip geçmedik. Bizim için ONHAL sadece arkamda gördüğünüz beton yığını değil. Biz buraya; ayaklarınızı bastığınız, yürüdüğünüz, öğrenim gördüğünüz bu alanın her metrekaresine hatıramızı gömdük.

Kardeşler, sağınızda solunuzda duran; arkanızda koşuşturan şu hocalara iyi bakın. Emin olun onlar, bir öğretmenden daha fazlası. Onlar bizim için de bir öğretmenden çok daha fazlasıydı.

Biz burada Mehmetlerle dirildik, Bülentlerle çevikleştik, Ahmetlerle gün gördük, İbrahimlerle dinçleştik, Adnanlarla inceliği öğrendik. Siz bilmezsiniz bir Ali Akar vardı. Dillere destandı. Siz Ümüt'ü bilirsiniz. Bizim sınıfımızın babasıydı. Sonra okula müdür yardımcısı olmuş. Herkes, ona "ümüt" derdi. Bizim için o bir ümitti, biz onunla ümidi öğrendik. Kaplan kesilen Habip vardı. Döverdi ama severdi. Biz onu hep gizliden gizliye sevdik. Tarıklarla öğrendik biz korkmamayı. İsmaillerimiz vardı birden fazla. Kimisi demirbaştı, kimisi çok ender bulunurdu. Saffet hoca vardı, affetmezdi. Cafer'iyile adam

ederdi. Almandan fazlasını İzzetlerle öğrendik. Hiç beklemezsiniz mesela ama biz adamlığı resim dersinde öğrendik: Metinlerle. Adı gibi olanlarla. Sadakati Akif Aytaç ile öğrendik. Onun serçesine olan sevdası gibi sevdalandık burada. Ayaklarınızı bastığınız yerlerde karagözlülere vurulduk, Akif Hoca'dan aldığımız ilhamla. Tahtanın tamamına çözümün ispatını yapan Tufanlardan hayata anlam vermeyi öğrendik. Soyadı adından çok ün yapmış Özçat' tan babalığı öğrendik. Hüseyinlerden hem matematik hem geometri hem de insanlık öğrendik. Önderlerle volkan olduk patladık. Türkçenin yanında iyiliği, güzelliği öğrendik. Aşık olanlar, kafası dağılanlar Nedimlere gitti. Ufuklarla Anadolu'nun has evladı çiftçileri hatırladık, özümüze döndük. Süleymanlar, Gürhanlar geldi geçti. Tarih öğrendik, yüz kere "Hşşş!" dedik. Süleymanlarla kırkıktan sonra da karizmatik olunabileceğini öğrendik. Muhammetlerle arı gibi çalışmayı öğrendik. Saitler okuttu bizi. Onlar okutan oldu, biz okuyan. Okuyarak kardeşlik ve birliği öğrendik. Şabanların, filmlerdeki kadar komik değil; gerçekte yüzleştirecek kadar cesur ve yürekli olduğunu öğrendik. Siz bilmezsiniz, soyadı Üçüncü kendisi birinci Şenol vardı. İp gibi olmayı da onunla öğrendik. Soyadı gibi Koç Mustafa ile voleyboldan çok fazlasını öğrendik. Çamurlu yollardan Osmanlarla çıktık. Tunalarla eğlenmeyi öğrendik. Kardeşler, biz burada hayatı öğrendik. Bugün, bizi buraya getiren şey bizdeki vefa değil; her gün derslerde canını okuduğunuz hocalarınızın sevdası, babacanlığı, azmidir.

Başına çiçekler saçılmalı kadınlar gördük burada. Kadına değer vermeyi biz, burada öğrendik. Neşeliyken yaptığımız haytalıkları hoş gören annelerimiz vardı. Nazanlarla yılmamayı, hoşgörüyü öğrendik. Meral annemizle önce kendimiz sorup kendimiz cevaplamayı öğrendik. Sonra kendimizi feda etmeyi öğrendik. Bir kadının ne kadar değerli olabileceğini öğrendik. Gülsenlerle bir kadının ne kadar zeki ve komik olabileceğini öğrendik. Kırkıktan sonra da güzel kalınabileceğini öğrendik onunla. Selmalarla sabrı, iliklerimize kadar sabredebilmeyi, her şeye rağmen sevebilmeyi öğrendik. Kızlar zaten ağlar da biz bu okulun kadınlarıyla ağlamayı öğrendik. Değer vermeyi, sevmeyi, sahip çıkmayı öğrendik.

Yüreklere kazınan 4 yılın üstüne, bizi yetiştiren bu kadar güzel insanın varlığına şükrede şükrede biz şükretmeyi öğrendik.

Burasıydı bizim hikayemizin başlangıcı. Bu hikayenin asıl ve sessiz kahramanları bugün yine asil ve sessizler; arkanızda, sağınızda, solunuzda duruyorlar. Hocam, biz sizleri öyle özlüyoruz ki. Kızlar zaten gözyaşlarını dışarı akıtıyor. Ama erkekler her gün içine içine ağlıyor. Biz özlemeyi de ağlamayı da sevmeyi de buralarda öğrendik.

Kardeşler, bizim her gün özlediğimiz bu okulun kıymetini iyi bilin. Bize, her gün bu okulu özleten şu güzel insanların kıymetini iyi bilin. Bizim kendimize verdiğimiz bir söz vardı. Yıllar geçse de üstünden bu kalp, bu okulu ve bu okulun kahramanlarını unutmayacaktı. Şimdi sizi şahit tutuyoruz.

Yıllar geçse de üstünden, bu kalp sizi unuttur mu?

MEZUNLARIMIZA TEŞEKKÜR EDERİZ

MADEN TETKİK ARAMA

Okulumuz onuncu sınıf öğrencileri; coğrafya hocamız, Nazan Yılmazer öncülüğünde 22.11.2018 tarihinde düzenlenen geziye katıldılar. İlk olarak jeoloji mühendisi Nurdoğan Sertel öğrencilerimize dünyanın oluşumu ile ilgili bilgi verdi. Dünyamıza “Yamalı Bohça” benzetmesi yapan Sertel öğrencilerimizin okulda öğrendiği bilgilerin kalıcı hale gelmesini sağladı. Magmatik kayalar ve Dünya'nın oluşumu ile ilgili en geniş tarih anlatıldı. Bu keyifli anlatımın ardından öğrenilen bilgiler orada bulunan kayalar ile görsel açıdan desteklendi.

Gezinin düzenlenmesine katkıda bulunan öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz.

GAZETECİLİK AŞK ve SEVGİ İŞİDİR

“Gazetecilik aşk ve sevgi işidir”

Okulumuzun dergi ekibiyle gerçekleştirdiğimiz buluşmayı bu sefer de Memleket Gazetesinden okuyoruz:

• Liseli gençlere gazetecilik ve dergiciliği anlatan Gazeteci-Yazar Mustafa Balkan, “Dinlemek, anlamak demektir. Hayatta devamlı okuyun, dinleyin ve anlayın. Gazetecilik aşk ve sevgi işidir. İşe dinleyerek başlayın” dedi

Gazeteci-Yazar Mustafa Balkan, Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi'nin düzenlediği “Ayın Konuğu ve Mevzusu” toplantısında, liseli gençlere gazetecilik ile dergiciliği anlattı.

Gazetecilik ve yazarlığa liseli yıllarda talebeyken başladığını, ilk mektep olarak değerlendirdiği Konya Postası'nda muhabir ve sonra yazı işleri müdürü olarak 1986'da çalıştığını ve Konevi Dergisi ile Gözyaşı Dergisi'nde haber müdürü olarak görev aldığını söyleyen deneyimli gazeteci Mustafa Balkan, “Gazetecilik dünyanın en zor ve güzel mesleğidir. Her insan gazeteci ve yazar olamaz. Bu bir aşk ve

sevgi işidir. Gazeteci; Diyojen gibi elinde feneriyle toplumu, halkı ve insanlığı aydınlatan ve karanlığa ışık tutan kişidir” dedi.

Dergiciliğin çok meşakkatli ve bir o kadar da fedakârlık isteyen bir iş olduğuna dikkati çeken Balkan, Mevzu Dergisi’ni çıkaran liseli gençlere gazetecilik ile dergiciliğin püf noktalarını anlattı. Balkan; televizyon, internet, dijital yayıncılık ve sosyal medya ortamında gazete ile dergilerin ayakta kalmasını her ne kadar zorlaştırsa da, mevkute ile mecmuaların dünya durdukça çıkmaya devam ederek toplumu ve insanları iyi, doğru, güzel haber, yorum, şiir, hikâye, mülakat, röportaj, makale ve köşe yazılarıyla aydınlatmaya devam edeceğini söyledi.

Kendi meslek hayatından unutamadığı bazı hatıralarını öğrencilerle paylaşan Balkan, gençlere şu tavsiyelerde bulundu: “Hayatta “en güzel örnek” almanız gereken yegâne şahsiyet Peygamber Efendimiz olsun. Onun izinden gidiniz. Sırlarınızı sosyal medyada asla paylaşmayınız. Hangi mesleği seçerseniz seçin o mesleğin geçmişini (tarihini) bilin; aşkla ve severek yapın, heyecanınızı kaybetmeden kendinizi o alanda güncelleyin. Hocalarınızı dinleyin, anlayın, anlayamadıklarınızı sorarak öğrenin, sonra teşekkür eden bir kul olun. Dinlemek, anlamak demektir. Dinlemek aynı zaman da sanattır. Sanatınızı okuyarak, dinleyerek ve anlayarak icra ediniz.”

Atlıhan’da gerçekleştirilen sohbet toplantısına Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi Müdürü Şaban Yavuz, Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenleri Musa Avcı, İsmail Ender Pektaş, ve İbrahim Dinçer ile Din Kültürü ve Ahlak bilgisi öğretmeni İsmail Demirbaş ile Mevzu Dergisi kadrosu öğrencileri katıldı.

PEYGAMBERİMİZ ve GENÇLİK

Necmettin Erbakan Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Profesör Doktor Mehmet Ali KAPAR öğrencilerimize "Peygamberimiz ve gençlik" konulu bir konferans verdi. Konferansında Peygamberimizin mücadelelerini anlatan Kapar, onu örnek almamız gerektiğini ifade etti. Peygamberimizin ahde vefaya sahip bir şahsiyet olduğunu, her hususta olduğu gibi bu hususta da onun izinden gitmemiz gerektiğini vurguladı. Efendimizin hayatını kendi yorumuyla anlatan Kapar, Efendimizin evliliklerinden bahsederken şu güzel sözleri söyledi "Peygamberimiz yedi çocuğundan altısını ve iki eşini kaybederek bir baba ve eş olarak yaşayabileceği en büyük acıları tatmış fakat bunların hiçbiri onu risalet yolundan alıkoymamıştır."

Ardından gençliğin tanımını yaptı ve öğrencilerimize bu yaşların insanın kimlik ve kişilik yaşları olduğunu, bu yaşlarda ahlaklı dinini hakkı ile yaşayan kişiler olunursa ömür boyu dine ve vatana hayırlı bireyler olunacağını söyledi.

Konuşmasını bir genç müslüman nasıl olmalıdır sorusunu açıklayarak bitiren Sayın Profesör Doktor Mehmet Ali KAPAR'a bu güzel konferansından dolayı teşekkür ediyoruz.

ONHAL MÜNAZARADA

Okulumuzun dokuzuncu ve onuncu sınıf öğrencilerinin katılımıyla gerçekleşen "HAYDİ KONUŞ BAKALIM" adlı yarışmaya dokuzuncu sınıftan iki; onuncu sınıftan iki, toplamda üç asil bir yedek olmak üzere katılım gerçekleşmiştir. Münazara 29.11.2018 tarihinde saat 11.00'de başlamış olup 12.15'te sona ermiştir. Öğrencilerimize destek olmak amacıyla okulumuz dergi ekibi, edebiyat öğretmenimiz Musa Avcı ve müdür yardımcımız Adem Asan münazaraya katılım gerçekleştirdi. Öğrencilerimiz "Sosyal medya ilgisi kişinin kendini ifade isteğinin bir göstergesidir." tezini savundu. Sırayla konuşmalarını yapan öğrencilerimiz jüriyi etkilemeyi başardı ve sonuçlar açıklandı. Okulumuz 296,4 puanda rakip takım ise 279 puandaydı. ONHAL öğrencileri, galibiyetlerini büyük bir coşku ile kutladı. Öğrencilerimizi tebrik ediyor, önümüzdeki yarışmalarda başarılar diliyoruz.

Sonraki Sayı (Ocak)

Lisan

Yazılarınız ve iletişim için
onhal.dergi@gmail.com